

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

เมษายน 2557

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

เมษายน 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

บทคัดย่อ
ของ
เอกนรี แร่งสูงเนิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

เมษายน 2557

เอกนรี แรงสูงเนิน. (2557). แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหา สำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ ดร. วิชชกร ทองหล่อ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่มีปัญหา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดตามเกณฑ์ E_1 , E_2 และค่า $t - test$ แบบ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีค่าประสิทธิภาพ 90.75/90.00 แสดงว่าแบบฝึกชุดนี้มีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาดังกล่าวได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

PRONUNCIATION EXERCISES FOR PROBLEMATIC THAI SINGLE CONSONANTS
AND VOWELS FOR JAPANESE LEARNERS

AN ABSTRACT
BY
EKNAREE RANGSOONGNOEN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

April 2014

Eknaree Rangsoongnoen. (2014). *Pronunciation Exercises for Problematic Thai Single Consonants And Vowels For Japanese Learners*. Master's Project, M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. Project Advisor: Dr.Witchukorn Thonglor.

The purposes of this research were to construct pattern drills of pronunciation exercises for problematic Thai single consonants and vowels for Japanese learners and to evaluate the effectiveness of these exercises based on the efficiency criteria of 80/80. The example learners group consisted of Japanese learners who were studying Thai at the Phasorn Thai Language School. These students had problems in the pronunciation of Thai single consonants and vowels.

The methods of educational research were to provide the selected Japanese learners with pronunciation exercise drills for problematic Thai single consonants and vowels and then gather the data from the field test. The data in this research was subjected to a proficiency base analysis according to the criteria of each drill E_1 , E_2 and the final test from the dependent T-Test.

The results of this study revealed that the pronunciation exercises for problematic Thai single consonants and vowels for Japanese learners showed an efficiency of 90.75/90.00. This means that these exercises are efficient, learners can improve their pronunciation skills, and are able to pronounce the sounds clearly and correctly. In conclusion, after the experiment, the learners' could pronounce the problematic Thai single consonants and vowels better as shown in the statistical record level .01

สารนิพนธ์
เรื่อง
แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหา
สำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
ของ
เอกนรี แรงสูงเนิน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน เมษายน พ.ศ. 2557

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....
(อาจารย์ ดร.วิชชุกร ทองหล่อ)

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.วิชชุกร ทองหล่อ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศร)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ คู่ทวีกุล)

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยคามอนุเคราะห์และความกรุณาจากอาจารย์ดร.วิชชุกร ทองหล่อ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมเกียรติ คู่ทวีกุล กรรมการสอบสารนิพนธ์ทุกท่านได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของสารนิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ความเอาใจใส่เป็นอย่างดีของอาจารย์ทุกท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอบพระคุณอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาภาษาไทยทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ พัทณี โชติกเสถียร และคุณ อรพรรณ ศรีชัยนันท์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และสละเวลาในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนภาษาภาษาฯ ที่ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวกในการดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และขอขอบคุณผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทุกคนที่ให้ความร่วมมือ ทำให้การศึกษานี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยเป็นอย่างดี

ขอบพระคุณ คุณ ชานาอะ เซโอะ และคุณ ทาคาฮาชิ โชสึเกะ ที่กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความรู้ทางด้านภาษาญี่ปุ่น รวมถึงข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณอาจารย์สุมาลี เชื้อชัย ผู้ให้ความช่วยเหลือทางด้านสถิติ และขอขอบคุณเพื่อน นิสิตปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะ คุณน้ำผึ้ง เอสโคบาร์ และอาจารย์ พรรรัตน์ ธีระนันท์ ที่คอยเป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี มาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาแด่พระคุณบิดา มารดา ตลอดจนครู-อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางการศึกษาและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยจนสามารถประสบความสำเร็จได้มาถึงทุกวันนี้

เอกนรี แรงสูงเนิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก.....	6
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก.....	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพหุคูณและสระในภาษาไทย.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพหุคูณและสระในภาษาไทย.....	19
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น.....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น.....	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	26
การกำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	26
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	26
การดำเนินการวิจัย.....	31
การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	42
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	42
ความสำคัญของการวิจัย.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
วิธีดำเนินการวิจัย	43
สรุปผลการวิจัย	44
อภิปรายผล	45
ข้อเสนอแนะ.....	50
บรรณานุกรม.....	51
ภาคผนวก.....	57
ภาคผนวก ก.....	58
ภาคผนวก ข.....	149
ภาคผนวก ค.....	154
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	158

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร	28
2 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย อาจารย์ พัทณี โชติกเสถียร	29
3 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย นางสาว อรพรรณ ศรีชัยนันท์	30
4 ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง.....	32
5 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างได้รับ การฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ของกลุ่มตัวอย่าง 10 คน	36
6 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังได้รับ การฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ของกลุ่มตัวอย่าง 10 คน.....	38
7 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 7 ชุด.....	39
8 แสดงคะแนนเปรียบเทียบการทดสอบวัดความก้าวหน้า ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ของกลุ่มตัวอย่าง 10 คน	41

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง	17
2 ภาพแสดงตำแหน่งของลิ้น	18

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นหนึ่งในภาษาที่ชาวต่างชาติกำลังให้ความสนใจ รวมถึงด้านสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย ซึ่งเห็นได้จากปัจจุบันที่มีชาวต่างชาติเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และชาวต่างชาติเหล่านี้มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารจึงศึกษาภาษาไทย ด้วยเล็งเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของภาษาไทยว่ามีบทบาทที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสาร เพราะหากใช้ภาษาของชาตินั้นๆ ย่อมเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ส่งผลให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่น สอดคล้องกับที่ ประภาพรณ เอี่ยมสุภามิตรี (2543: 141) กล่าวไว้ว่า “การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของคนต่างเชื้อชาติ ภาษา และวัฒนธรรมมีวัตถุประสงค์เพื่อสื่อสารทำความเข้าใจกัน ทำให้บทบาทของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้รับความสนใจและมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น” ภาษาไทยจึงมีบทบาทเปลี่ยนไป ดังที่สมพงษ์ วิทิตศักดิ์พันธ์ (2549) กล่าวไว้ว่า “แต่เดิมภาษาไทยมีฐานะเป็นภาษาประจำชาติ เป็นภาษาราชการ มีหน้าที่และบทบาทในการสื่อสารกันระหว่างชนในชาติ มาวันนี้นฐานะและบทบาทของภาษาไทยเปลี่ยนไป มีชาวต่างประเทศสนใจเรียนภาษาไทยกันอย่างจริงจังและเป็นทางการมากขึ้น” ผู้สนใจเรียนภาษาไทยไม่ได้จำกัดแต่ชาวตะวันตก มีชาวตะวันออกและประเทศเพื่อนบ้านของไทยจำนวนไม่น้อย และชาวญี่ปุ่นถือเป็นกลุ่มผู้เรียนลำดับต้นๆ ทั้งนี้เนื่องจากความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นที่มีมายาวนานกว่า 600 ปี มิตรภาพระหว่างทั้งสองประเทศเกิดจากความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างราชวงศ์ไทยและญี่ปุ่น ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในหลายๆ ด้าน เช่น ความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการศึกษา

ปัจจุบันมีชาวไทยที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นและชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น จากสถิติจำนวนใบแจ้งถิ่นที่อยู่ที่ส่งมาถึงแผนกกงสุล สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย จนถึงวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2552 จำนวนชาวญี่ปุ่นที่พำนักในประเทศไทยในปีพ.ศ.2552 มีถึง 45,805 คน กรุงเทพมหานครเป็นจังหวัดที่มีคนญี่ปุ่นอาศัยอยู่มากที่สุด จำนวน 33,152 คน และมีจำนวนกิจการที่ดำเนินการโดยชาวญี่ปุ่น 1,309 กิจการ และมีแนวโน้มว่าจะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น อันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสองประเทศ และที่สำคัญคือ ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศผู้ลงทุนรายใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีชาวญี่ปุ่นจำนวนมากสนใจศึกษาภาษาไทยเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร ทั้งด้านธุรกิจ การค้า และการศึกษาภาษาเพิ่มเติมเพิ่มขึ้น

การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวญี่ปุ่นไม่ว่าในประเทศไทยหรือในประเทศญี่ปุ่นมีทั้งในรูปแบบของโรงเรียนสอนภาษาและการสอนแบบส่วนตัว ข้อมูลจากหอการค้าญี่ปุ่นแห่งกรุงเทพฯ (สถานการณืเศรษฐกิจของประเทศไทย.สิงหาคม 2551) แสดงให้เห็นว่าในปี พ.ศ. 2550 มีนักศึกษาชาวญี่ปุ่นอยู่ในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยจำนวนมากกว่า 200 คน และในประเทศไทยมีสถาบันที่ให้การศึกษาภาษาไทยจำนวนมาก ซึ่งชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ศึกษาภาษาไทยในสถาบันที่ให้การศึกษาด้านภาษาไทยเหล่านี้ และข้อมูลจากแหล่งเดียวกันนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันมีชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยจำนวนมากกว่า 50,000 คน และมีนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยปีละ 1,000,000 คนขึ้นไป

การที่ชาวญี่ปุ่นสนใจและศึกษาภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นนั้นทำให้มีหนังสือคู่มือและตำราต่าง ๆ ผลิตออกมาในจำนวนหนึ่งแต่ยังไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมตามความต้องการของชาวญี่ปุ่น และในจำนวนหนังสือเหล่านั้นเขียนขึ้นโดยชาวญี่ปุ่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้่านนำไปศึกษาด้วยตนเอง อาจทำให้ทักษะการฝึกบางประการไม่ครบถ้วน ส่วนหนังสือที่เขียนโดยชาวไทยนั้นยังมีน้อยและมุ่งเน้นไปทางศึกษาด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน ดังนั้นอาจไม่สามารถฝึกทักษะการออกเสียงได้มากนัก หากผู้เรียนได้ฝึกก็ไม่แน่ใจว่าคำที่ออกเสียงนั้นถูกต้องหรือไม่

ชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยจำเป็นอย่างย้งที่ต้องฝึกทักษะการออกเสียงภาษาไทย เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องและชัดเจนทำให้ติดต่อสื่อสารเข้าใจได้ตรงกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือถ้าพูดออกเสียงผิดความหมายก็จะผิดตามไปด้วย ดังที่ ดุษฎีพร ชานีโรคศานต์ (2520: 17) ให้ความเห็นว่า “การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องอาจทำให้เข้าใจผิดไปได้ เช่น “รัก” กับ “ลัก” “พัน” กับ “ควัน” มีความหมายต่างกันมาก ถ้าใช้ผิดก็ทำให้เข้าใจผิดได้...” อีกทั้งส่งผลให้เขียนออกมาผิดความหมายหรือเขียนคำนั้น ๆ ผิด โดยเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ /พ/ /ต/ /ท/ และ /ง/ รวมไปถึงสระบางตัวคือ /อือ/ /เออ/ /ออ/ และ /เอือ/ ภาษาญี่ปุ่นนั้นแตกต่างจากภาษาไทยเพราะไม่มีพยัญชนะต้นและสระดังกล่าว และจากการสำรวจผู้วิจัยพบว่าย้งไม่มีคู่มือหรือแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่เป็นปัญหาให้ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นได้ฝึกทักษะดังกล่าวโดยเฉพาะ

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นและเกี่ยวข้องกับชาวญี่ปุ่นมาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจนจบการศึกษาชั้นปริญญาตรี รวมทั้งในปัจจุบันได้ทำงานสอนภาษาไทยให้ชาวญี่ปุ่น ทำให้มีความสัมพันธ์กับชาวญี่ปุ่น ทั้งเป็นนักเรียน เพื่อน ครูอาจารย์และเพื่อนร่วมงาน ซึ่งชาวญี่ปุ่นในจำนวนเหล่านี้มีทั้งอาศัยอยู่ในประเทศไทยและกลับประเทศญี่ปุ่นไปแล้ว ที่ได้ศึกษาภาษาไทยและสามารถสื่อสารกับคนไทยได้ มีตั้งแต่ระดับต้นไปจนถึงระดับสูง แต่ผู้วิจัยพบว่า การออกเสียงพยัญชนะต้นและสระของชาวญี่ปุ่นเหล่านี้ไม่ถูกต้อง มีออกเสียงผิดเพี้ยนไปบ้างและบางคำ

ไม่สามารถออกเสียงได้ เช่น คำว่า “เปิด” และคำว่า “เผ็ด” ซึ่ง เรียว โทบิซาวะ (เรียว โทบิซาวะ. 2556: สัมภาษณ์) พนักงานบริษัท Minebea จังหวัดลพบุรี ฟานักอาศัยอยู่ในประเทศไทยมา ระยะเวลาหนึ่งได้กล่าวว่า “ภาษาญี่ปุ่นมีเสียงพยัญชนะต้นที่คล้ายกับเสียง /w/ แต่ไม่มีเสียง /p/ ดังนั้นจึงออกเสียงยาก การออกเสียง /w/ ของชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น /w/ และ /p/ ผสมกัน เป็นต้น” ซึ่งสอดคล้องกับที่ Mikami Naomitsu (2545) กล่าวว่า “ ワ ซึ่งอ่านว่า pa ไม่ออกเสียงว่า ปะ เสียทีเดียว แต่ออกเสียงว่า พะ กับ ปะ ผสมกัน หรือออกว่า ปะ แบบมีลมออกมา” นอกจากนี้ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ ก็เป็นเรื่องยากสำหรับชาวญี่ปุ่นเช่นกัน ซึ่งฮาตะ ฮิเดกิ (ฮาตะ ฮิเดกิ. 2556: สัมภาษณ์) นักเรียนชาวญี่ปุ่นที่ศึกษาภาษาไทยมาเป็นเวลา 6 เดือนได้กล่าวว่า “ไม่สามารถออกเสียง /ง/ ได้ เพราะในภาษาญี่ปุ่นไม่มีพยัญชนะต้นตัวนี้” ซึ่งสอดคล้องกับที่อรพรรณ ศรีชัยนันท์ (อรพรรณ ศรีชัยนันท์. 2555: สัมภาษณ์) อาจารย์สอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนต่างชาติ โรงเรียนภาษาไทยภาษา มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมา 6 ปี ได้กล่าวว่า “นักเรียนชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ออกเสียง /ง/ ไม่ได้ เช่นคำว่า “ง่วง” มักจะออกเสียงเป็น “ก่วง” ซึ่งการออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงผิดเช่นนี้ ส่งผลให้การสื่อสารเกิดการผิดพลาด คำบางคำผิดความหมายไป ซึ่งเป็นปัญหาสำหรับชาวญี่ปุ่นอย่างมาก” รวมทั้งยูคิเอะ โอกาวะ (ยูคิเอะ โอกาวะ. 2556: สัมภาษณ์) แม่บ้านชาวญี่ปุ่นซึ่งติดตามสามีมาอาศัยอยู่ในประเทศไทย และเรียนภาษาไทยมาเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน กล่าวถึงเรื่องสระไว้ว่า “ภาษาญี่ปุ่นมีสระเพียงแค่ 5 เสียงเท่านั้น ดังนั้นการออกเสียงสระในภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับชาวญี่ปุ่น เช่น คำว่า “คอย” กับ “เคย” เพราะภาษาญี่ปุ่นไม่มีสระ /ออ/ และ สระ /เออ/ ทำให้ออกเสียงทั้งสองคำเหมือนกัน เมื่อออกเสียงเหมือนกัน การสื่อสารย่อมเกิดความผิดพลาดตามมา” ซึ่งสอดคล้องกับที่ นิตยา กาญจนะวรรณ (2551) ได้กล่าวไว้ส่วนหนึ่งว่า “เสียงสระบางเสียงในภาษาของผู้เรียนอาจจะไม่ตรงกับเสียงสระในภาษาไทย ในกรณีของภาษาญี่ปุ่นมีอยู่ 4 เสียงคือ /แอ/ /อีอ/ /เออ/ /ออ/”

เนื่องจากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือแก้ปัญหาและพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อให้ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นใช้เป็นแบบฝึกในการออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่เป็นปัญหาในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องชัดเจน โดยผู้วิจัยจะนำแบบฝึกไปทดลองใช้รวมทั้งหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาทดลองครั้งนี้ทำให้ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเห็นพัฒนาการในการออกเสียงที่เป็นปัญหาของผู้เรียน มีประโยชน์ต่อครูผู้สอนซึ่งสามารถนำไปช่วยแก้ปัญหาและเสริมสร้างทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหรือการวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระของผู้เรียนชาวต่างชาติในกลุ่มอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาธร ออาคารอัมรินทร์-พลาซ่า ชั้น 5 ถนน เพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาธร จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่มีปัญหาและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

3. ตัวแปรในการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนจากแบบทดสอบในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นหลังการใช้แบบฝึกพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น คือ เดือนธันวาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ. 2557 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 60 นาที

5. เนื้อหาของแบบฝึก

เนื้อหาของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นประกอบด้วยเนื้อหาทั้งสิ้น 7 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/

ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/

ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/

ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงสระ /อือ/

ชุดที่ 5 แบบฝึกการออกเสียงสระ /เออ/

ชุดที่ 6 แบบฝึกการออกเสียงสระ /ออ/

ชุดที่ 7 แบบฝึกการออกเสียงสระ /เอือ/

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหา หมายถึง เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่มีปัญหา 5 เสียง ได้แก่ ป(p), พ(ph), ต(t), ท(th) และ ง และสระที่มีปัญหา 4 เสียง ได้แก่ อือ, เออ, ออ และ เอือ

2. ผู้เรียน หมายถึง ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ ซึ่งมีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
  - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
  - 1.2 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
  - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย
  - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย
  - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น
  - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น
  - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ในการเรียนการสอนทักษะต่าง ๆ นั้น การฝึกเป็นเรื่องที่สำคัญและแบบฝึกก็ถือเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนที่ช่วยสร้างเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะได้เป็นอย่างดี การสร้างแบบฝึกจึงต้องศึกษาหลักในการสร้างเพื่อสามารถสร้างแบบฝึกที่ดี มีคุณภาพ เมื่อนำไปใช้แล้วได้ผล บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังมีผู้ให้ความหมายของแบบฝึก หลักการสร้างแบบฝึก ประโยชน์ของแบบฝึกไว้หลายท่าน ดังเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก ดังจะนำเสนอต่อไปนี้

1.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

อัจฉรา ชิวพันธ์และคนอื่นๆ (2532: 102) ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึก หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจและเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้ให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำเอาความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง และคล่องแคล่ว

ประพนธ์ จ่ายเจริญ (2536: 8) ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึก หมายถึง สิ่งที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกฝนเนื้อหาต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญและนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

วนิดา ราชรักษ์ (2548: 35) ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึก หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะและความชำนาญจนสามารถนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและประสบความสำเร็จในการเรียน แบบฝึกจึงเป็นสื่อที่มีประโยชน์ในการเรียนการสอน เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจากแบบฝึกที่ครูสร้างขึ้น ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงหลักการสร้างจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึก และหลักการนำแบบฝึกไปใช้ด้วย

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2515: 1 – 2) ได้ให้ความหมายว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมสำหรับเด็กที่มีจุดมุ่งหมายในการฝึกว่า ต้องการจะให้เกิดทักษะใดตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ในแต่ละแบบฝึก อาจจะมีการฝึกได้หลายแบบ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากเบื่อหน่ายและฝึกทักษะอันเดียวกันจนเกิดความเมื่อย อาจทำแบบฝึกในสมุดหรือกระดานดำก็ได้ เพื่อให้สภาพที่แตกต่างกันและต้องมีการประเมินผลทุกครั้งที่มีการทำแบบฝึกเสร็จ เพื่อดูว่าเกิดความชำนาญในทักษะนั้นๆ เพียงใด

นาที เกิดอรุณ (2538: 32) ให้ความหมายว่า แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งตามจุดมุ่งหมายให้เกิดความชำนาญ ซึ่งจะมีการประเมินผลทุกครั้งที่ทำแบบฝึกเสร็จ โดยเป็นการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าแบบฝึก หมายถึง กิจกรรมหรือสื่อการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะจนเกิดความรู้ความเข้าใจ ช่วยเสริมสร้างทักษะด้วยการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญและสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

ความสำคัญของแบบฝึก

การเรียนภาษาไทยของชาวต่างชาติ ต้องเริ่มจากพื้นฐานที่ดี ซึ่งศรีวิไล พลมณี (2545: 196 - 197) อธิบายหลักการเรียนภาษาไทยว่า มีพื้นฐานที่สำคัญคือ อักษรไทย ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แต่จะสอนให้จำและใช้พื้นฐานเหล่านี้สร้างคำในภาษาขึ้นมาได้อย่างไร เป็นเรื่องที่ต้องคิดเป็นอันดับแรก วิธีการที่ใช้คือ การให้เรียนตัวอักษรไทย ทีละน้อย เช่น ทีละกลุ่ม สระทีละ 2 - 3 สระ โดยจัดแบบฝึกเสริมบทเรียน การฝึกพูด “Speaking Thai” ไม่ใช่สอนแบบที่เรียนอ่านอย่างเดียว แต่ผลที่ได้คือ พูดไม่ได้เลย ในขั้นนี้นักศึกษายังไม่ต้องใช้พจนานุกรม แต่อ่านเอาพยางค์แยกแล้วรวบรวมให้รู้คำหรือพยางค์นั้นมีส่วนประกอบอย่างไรบ้าง เมื่อส่วนประกอบบางส่วนเปลี่ยนก็ยังสามารถอ่านได้ เมื่ออ่านได้ก็คือเห็นคำที่ใช้พูดนั้นเป็นตัวเป็นตนขึ้น และจำง่ายยิ่งขึ้น นั่นก็คือ นักศึกษาอ่านออกพร้อม ๆ กับพูดได้

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2511) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้แบบฝึกเพื่อการฝึกทักษะภาษาไทยไว้ว่า ครูต้องพิจารณาการใช้แบบฝึกหัดอย่างรอบคอบ เช่น ใช้ฝึกทักษะอะไร อย่างไร มีความหลากหลายและมีการประเมินผลหรือไม่ มีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมความเป็นอยู่ และการใช้

ภาษาไทยในชีวิตประจำวันหรือไม่ นอกจากนั้นแบบฝึกหัดควรมีความสัมพันธ์กับวิธีสอน เช่น มีคำชี้แจง มีตัวอย่าง การให้รู้จักสังเกตรูปแบบหรือโครงสร้างต่างๆ และสามารถสรุปเป็นกฎเกณฑ์ได้ ทั้งนี้รวมถึงการสอนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันอีกด้วย

นิภา ชวนะพานิช (2518: 5) ยังได้กล่าวว่า สิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น นั้น คือ แบบฝึกหัดหรือแบบทักษะ เพราะนักเรียนจะมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้น แม้แต่ภาษาต่างประเทศก็เห็นความจำเป็นในเรื่องการฝึก

สมชัย ไชยกุล (2526: 12) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญต่อวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะ เพราะการทำสิ่งใดก็ตามถ้าต้องการให้เกิดความชำนาญก็ต้องทำสิ่งนั้นซ้ำให้บ่อยครั้ง การเรียนภาษาไทยก็เช่นกัน สิ่งที่จะช่วยให้ทักษะทางภาษาดีขึ้นก็คือแบบฝึก

วิบุร โสภวงค์ (2527: 828) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการสร้างกิจกรรมพิเศษโดยใช้แบบฝึก เพื่อจะช่วยฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาและเข้าใจภาษาไทยได้ถูกต้อง ควรมีการทดสอบเพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจหรือไม่เพียงใด ทำให้ครูทราบข้อบกพร่องของนักเรียนพร้อมทั้งทราบว่าแก้ไขโดยใช้แบบฝึกนั้นสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

สรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญยิ่งในการเรียนภาษาไทย เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกหรือกระทำซ้ำ เพื่อให้เกิดความชำนาญและใช้แก้ไขส่วนที่ยังบกพร่องทางภาษาของนักเรียนด้วย

หลักการสร้างแบบฝึก

ในด้านหลักการสร้างแบบฝึกนั้น มีผู้ให้หลักเกณฑ์ไว้หลายท่าน ดังจะกล่าวต่อไปนี้ ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ครูจะต้องฝึกฝนหรือให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ ดังที่ กมล ดิษฐกมล (2509: 41) กล่าวว่า สิ่งที่จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาดีขึ้นนั้นคือการนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางมากขึ้นโดยอาศัยแบบฝึกทักษะโดยตรง หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่ “การฝึก” การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความชำนาญคล่องแคล่วว่องไว ทักษะในด้านภาษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องฝึกให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อความหมายกัน อันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา ซึ่งการฝึกทักษะทางภาษามีลำดับขั้นดังนี้

1. ให้นักเรียนเข้าใจวิธีการเสียก่อน เช่น วิธีการออกเสียง ร, ล เป็นต้น
2. เมื่อนักเรียนเข้าใจวิธีการดีแล้วจึงลงมือฝึกด้วยการให้ทำแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมอื่นๆ เพื่อฝึกทักษะที่ต้องการ
3. ฝึกบ่อย ๆ สม่ำเสมอ ไม่ทิ้งระยะเวลาจนนักเรียนลืม
4. แบบฝึกหรือกิจกรรมฝึกทักษะจำเป็นต้องทำซ้ำ ๆ กัน โดยใช้กลวิธีพลิกแพลงแบบฝึกหรือกิจกรรมให้มีรูปแบบต่าง ๆ กัน เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึก
5. ติดตามผลเพื่อสังเกตดูความก้าวหน้าของนักเรียนภายหลังการฝึกไปแล้วใน

ระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ครูทราบว่านักเรียนคนใดมีทักษะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด และมีข้อบกพร่องอย่างไรเพื่อที่จะได้แก้ไขได้ทันและครูต้องควบคุมการฝึกอย่างใกล้ชิดด้วย

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2515: 1 - 2) ได้เสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกอย่างรอบคอบว่าต้องใช้แบบฝึกไหน อย่างไรและต้องพิจารณาด้วยว่าแบบฝึกหัดนั้นจะช่วยฝึกทักษะนั้นๆ จนนำไปใช้ได้หรือไม่
2. ให้แบบฝึกสั้นๆ แต่หลายแบบเพื่อฝึกฝนทักษะเดียวกัน
3. ให้ฝึกฝนในสภาพที่แตกต่างกัน
4. การประเมินผล ต้องประเมินเพื่อดูว่าเด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด ถ้าไม่ประเมินผลก็จะมีโอกาสฝึกเด็กให้เกิดทักษะที่ต้องการได้

เกษร รongเดช (2522: 37) ได้ให้แนวทางการสร้างแบบฝึกที่ดีดังต่อไปนี้

1. สร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน คือ ง่ายและไม่ยากจนเกินไป
2. เรียงลำดับแบบฝึกจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากฝึกการออกเสียงเป็นพยางค์ คำ วลี ประโยค และ คำประพันธ์
3. แบบฝึกบางแบบฝึกใช้ภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในการฝึกและจะช่วยย้่วยให้ติดตามตามหลักของการจูงใจ
4. แบบฝึกที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกง่ายๆ สั้นๆ ให้ใช้เวลาในการฝึกประมาณ 10 ถึง 20 นาที ป้องกันความเบื่อหน่าย แบบฝึกต้องมีลักษณะต่างๆ กัน เช่น ประสมคำจากภาพ เล่นกับภาพ เดิมคำลงในช่องว่าง อ่านคำประพันธ์ ฝึกร้องเพลง ใช้เกมต่างๆ ประกอบกัน

วิบุร โสภวงค์ (2527: 828) ได้สรุปหลักการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. รวบรวมข้อแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาไทยถิ่น ทั้งในเรื่องเสียงและคำศัพท์ข้อแตกต่างนั้นคือมูลเหตุแห่งปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น
2. ศึกษาหนังสือเรียนอย่างละเอียด เพื่อตรวจดูว่ามีคำศัพท์หรือประโยคหรือข้อความใดที่นักเรียนไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดไป
3. รวบรวมถ้อยคำที่ครูใช้ในการสื่อสารในห้องเรียนมาพิจารณาว่ามีคำหรือข้อความใดที่เกิดปัญหาด้านความเข้าใจ
4. ประมวลส่วนที่จะเป็นปัญหาต่างๆ เข้าด้วยกัน แล้วจัดทำแบบฝึกโดยจำแนกลักษณะแบบฝึก เป็นแบบฝึกด้านการฟังเสียง ความเข้าใจศัพท์ การใช้ภาษา การเข้าใจประโยค ชับซ้อนและการตีความ

นิภา เล็กบำรุง (2518: 14 - 15) ได้กล่าวถึงหลักการให้แบบฝึกแก่นักเรียนไว้ว่า ครูควรมีหลักการในการให้แบบฝึกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ดังนี้

1. แบบฝึกต้องชัดเจนและแน่นอน ครูต้องอธิบายวิธีทำให้นักเรียนเข้าใจถูกต้องและกำหนดขอบเขตให้แน่นอน
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์

เดิมย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ที่จะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น

4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้เล็งเห็นถึงคุณค่า
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้นต้องไม่ยากเกินความสามารถของ

นักเรียนแต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และยั่วยุให้นักเรียนอยากแก้ปัญหาขึ้น ๆ

7. การให้นักเรียนรู้ค่าโครงสร้างของแบบฝึกเสียก่อนจะเป็นสิ่งเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไป

จนสำเร็จ

8. เนื่องจากนักเรียนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้นควรมีความยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาคุณภาพของแบบฝึกให้ต่างกันด้วย หรือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ (2527: 412 - 413) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักในการจัดสร้างแบบฝึกดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียน
2. มีจุดมุ่งหมายฝึกด้านใด ควรจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายนั้น
3. คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถจัดทำแบบฝึกที่แก้ไขข้อบกพร่องที่

ตรงจุดของเด็กได้เป็นเรื่องดี

4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ไม่มีข้อผิดพลาด

6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง ต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก

7. ควรทำแบบฝึกหลายๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เด็ก

เกิดความคิด

8. กระดาษที่ใช้ทำแบบฝึกจะต้องเหนียวและทนทาน

หลักการสร้างแบบฝึกนี้ นอกจากจะคำนึงถึงวัย ความสามารถของนักเรียน สำนวนภาษาที่ใช้ เนื้อหาของแบบฝึก เวลาที่เหมาะสม และกิจกรรมที่น่าสนใจแล้ว เพียงจิต อิงโพธิ์ (2529) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกในประเด็นอื่นๆ เช่น การคำนึงถึงความยาก – ง่าย คำนึงถึงความสอดคล้องสัมพันธ์กับทักษะด้านอื่นๆ การให้นักเรียนมีส่วนร่วม ฯลฯ ไว้ดังนี้

1. ควรสร้างแบบฝึกให้มีหลาย ๆ รูปแบบ เช่น การเติมคำ ให้จับคู่ ต่อเติมตาราง

อักษร มีการใช้เกมและเพลงประกอบการเรียนการสอน

2. คำนึงถึงความยากง่ายของคำที่นำมาฝึกและมีการเปลี่ยนรูปแบบของกิจกรรมไม่ให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย

3. การฝึกแม้จะมีจุดประสงค์สำคัญที่เน้นการเขียน แต่ก็ไม่ใช่ละเลยการฝึกทักษะ

การอ่าน การฟัง และการพูด ทักษะพื้นฐานทางภาษาทั้งสี่ด้านนี้จำเป็นต้องได้รับการฝึกไปพร้อมๆ กัน การใช้ภาษาจึงมีประสิทธิภาพ

4. เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างแบบฝึก

ฮาร์เลส (ศุภมาส ด่านพานิช. 2541: อ้างอิงจาก Harless. n.d.: 93 – 94) กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกและลักษณะแบบฝึกที่ดีไว้ว่า การเขียนแบบฝึก ต้องเน้นภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และควรสร้างโดยใช้จิตวิทยา ดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหลายๆ ชนิด เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่าแต่ละแบบแต่ละข้อ ต้องการให้ทำอะไร
3. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบว่ามีวิธีการตอบอย่างไร
4. นักเรียนได้มีโอกาสตอบสนองสิ่งที่เร้าดังกล่าว ด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจในแบบฝึก
5. นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงเป้าหมายที่สุด นอกจากคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกได้แล้ว การคำนึงถึงภูมิหลังของผู้เรียนในด้านวัฒนธรรมก็เป็นสิ่งสำคัญ

จอร์จตัน ทองพานิชย์ (2538: 26) มีแนวคิดในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. แบบฝึกสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์ปัญหาและมีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. แบบฝึกสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน
3. แบบฝึกสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและแบบฝึกหนึ่งๆ แก้ไขปัญหาเฉพาะเรื่อง เวลาในการฝึกควรคำนึงถึงความเหมาะสมของวัยและพัฒนาการของเด็ก
4. แบบฝึกมีลักษณะที่กระตุ้นความสนใจ สร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อหน่ายมีกิจกรรมหลายชนิด เพื่อส่งเสริมทักษะและการเรียนรู้ให้คงทน

นอกจากนั้น การคำนึงถึงภูมิหลังของผู้เรียนในด้านวัฒนธรรมก็เป็นสิ่งสำคัญ ดังที่บิลโลว์ (Billow. 1962: 87) กล่าวไว้ว่า หลักการสร้างแบบฝึกและลักษณะแบบฝึกที่ดีจะต้องดึงดูดความสนใจและสมาธิของเด็ก เรียงลำดับจากง่ายไปยาก เปิดโอกาสให้เด็กฝึกเฉพาะอย่าง ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรมประเพณี ภูมิหลังทางภาษาของเด็ก แบบฝึกที่ดีควรจะเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่ง และซ่อมเสริมสำหรับเด็กอ่อนในขณะเดียวกัน นอกจากนี้แล้วควรใช้หลายลักษณะ และมีความหมายต่อผู้ฝึกอีกด้วย

สามารถสรุปได้ว่า หลักการสร้างแบบฝึกนั้น ควรสร้างให้เหมาะสมกับวัยและจุดประสงค์ของผู้เรียน ใช้หลักจิตวิทยาเข้ามาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึก ใช้ภาษาในการอธิบายและ

ลักษณะของแบบฝึกต้องไม่ง่ายและไม่ยากจนเกินไป มีกิจกรรมการฝึกหลากหลายรูปแบบเพื่อป้องกันความเบื่อหน่ายที่อาจเกิดขึ้นในชั้นเรียน เพื่อให้การฝึกในชั้นเรียนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ประโยชน์ของแบบฝึก

แบบฝึกมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาทักษะมาก (Petty. 1963: 469 - 472) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยกระทำดังนี้
  - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ
  - 4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
  - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกที่ใช้จะต้องเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่มเด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่
8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงาน และเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสได้ ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น
10. แบบฝึกจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่ม ที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

ณัฐชยา ฉานีสร (2537: 41) กล่าวว่า แบบฝึกมีประโยชน์ในการช่วยเพิ่มเติมในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ถูกจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น แต่ต้องอาศัยความเอาใจใส่จากครูด้วย แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเหมาะสมกับความสามารถของเด็กจะทำให้เกิดผลดีทางจิตใจ ช่วยเสริม

ทักษะทางภาษาให้คงทนเพราะเด็กฝึกทำซ้ำ ๆ หลายๆ ครั้งในเรื่องที่ตนบกพร่อง แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลทางการเรียนหลังจากจบบทเรียนแล้ว ช่วยให้คุณเห็นปัญหาของเด็กอย่างชัดเจน สำหรับตัวเด็กก็สามารถเก็บแบบฝึกไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้ นอกจากนี้ แบบฝึกยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูและนักเรียนประหยัดเวลาแรงงาน และค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนแต่ละครั้ง

สามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์เป็นส่วนเสริมในการฝึกทักษะทางภาษาให้ดีขึ้น การฝึกหลาย ๆ ครั้งทำให้เกิดความชำนาญและความคงทนถาวรทางภาษา ทำให้ครูมองเห็นปัญหาของผู้เรียนชัดเจนแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ถูกต้อง อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถทบทวนฝึกฝนและแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเองตามคำแนะนำของครู

1.2 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

สุจริต เพียรชอบ; และ สายใจ อินทรมัธยม (2523: 52 - 62) กล่าวถึง การสร้างแบบฝึกว่าต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไคค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัด หรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำได้ไม่ดี

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัดความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไปและควรมีหลายแบบ

3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยยั่วยุให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

พรณี ชูทัย (2522: 145 - 148) แนะนำว่า หลักจิตวิทยาที่ควรใช้ในการสร้างแบบฝึก คือ

1. การจูงใจ คือ การจัดแบบฝึกหัดเรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก จากสั้นไปสู่ยาว ควรสร้างแบบฝึกให้หลายรูปแบบ โดยให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อช่วยกระตุ้นให้ออยากเรียนมากขึ้น

2. การฝึกหัด คือ การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมซ้ำ ๆ เพื่อช่วยสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

3. ความใกล้ชิด คือ การใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

4. กฎแห่งผล คือ การให้ผู้เรียนได้ทราบผลของการทำงานของตนเอง โดยการเฉลยคำตอบให้ทราบ เพื่อให้ผู้เรียนทราบข้อบกพร่องและนำไปปรับปรุงแก้ไข กระบวนการเหล่านี้จะสร้างความพอใจให้แก่ผู้เรียน

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522: 73) ได้กล่าวเกี่ยวกับกฎการเรียนรู้จากทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไคค์ ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น จะต้องสำรวจดูก่อนว่า นักเรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมต้องมีการจูงใจให้เกิดความพร้อมแล้วจึงสอนให้เกิดการเรียนรู้โดยยึดหลักความพึงพอใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) เมื่อต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนและหมั่นฝึกฝนหรือนำสิ่งที่รู้นั้นมาใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้ นานและคงทนถาวร

3. กฎแห่งการใช้ (Law of use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหากได้มีการนำไปใช้บ่อย ๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อคนได้รับผลที่พึงพอใจในการเรียนรู้ก็ ย่อมอยากเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจ จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

สทิต วงศ์สุวรรณ (2525: 138) กล่าวถึงประโยชน์ของแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และ แนวทางการใช้แรงจูงใจว่า การใช้แรงจูงใจเพื่อจัดการเรียนการสอนจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียน ก่อให้เกิดพลังและความ พร้อมในการเรียน ครูจะต้องรู้จักใช้แรงจูงใจให้เหมาะสม กล่าวคือ ครูต้องเลือกใช้แรงจูงใจให้ เหมาะสมกับเหตุการณ์ โดยคำนึงถึงวุฒิภาวะ เพศ วัย และ พัฒนาการของนักเรียน

จากแนวคิดต่างๆ ในการสร้างแบบฝึก สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกในด้านเนื้อหา ลักษณะของแบบฝึก ระยะเวลาในการฝึก มีการนำจิตวิทยามาใช้ และใช้กิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและ หลากหลาย มีรูปแบบที่น่าสนใจไม่น่าเบื่อ รวมถึงมีจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบฝึกตรงกับปัญหา และเหมาะสมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

จूरินทร์ ทองพานิชย์ (2538: 55 - 57) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงาน การประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการ ประถมศึกษาอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำนวน 36 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีจับ สลาก นำกลุ่มตัวอย่างมาสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อจัดแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 18 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 18 คน ผลการวิจัยพบว่าการออกเสียงที่เป็นปัญหาของกลุ่มทดลอง หลังจากการใช้แบบฝึกนักเรียนสามารถออกเสียงถูกต้องสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากนักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการฝึกจากแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การฝึกฟังเสียงและฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาโดยตรงจากกิจกรรมหลายๆ อย่างของแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นได้รับการฝึกจากแบบฝึกทั่วไปของกรมวิชาการ ซึ่งเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กทั่วประเทศไม่ได้มุ่งแก้ไขปัญหาภาษาถิ่นใดถิ่นหนึ่ง มุ่งฝึกให้นักเรียนออกเสียงทุกๆ ไปให้ถูกต้องเท่านั้น

ถาน กัว หมิง (2554: บทนำ) ได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนให้ถูกต้องชัดเจน โดยทดลองกับนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทยมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี เมืองหนานหนิง สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาโครงการแลกเปลี่ยน และกำลังศึกษาอยู่ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยคัดเลือกนักศึกษาที่มีความบกพร่องในการออกเสียงอักษรนำจำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าหลังจากใช้แบบฝึกนักศึกษามีความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

กฤษณา สุภาพักตร์ (2551: บทนำ) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงควบกล้ำแล้วพบว่าในภาษาจีนไม่มีหน่วยเสียง "ร" และไม่มีเสียงควบกล้ำ "ร" จึงได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติเพื่อใช้เป็นแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำภาษาไทย โดยทดลองกับนักเรียนชาวต่างชาติชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนนานาชาติไทย - จีน จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่ใช้ควบกล้ำก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงว่าหลังจากใช้แบบฝึกนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

จากเอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการออกเสียงในข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนภาษา อีกทั้งช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากแบบฝึกสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนในทักษะนั้นๆ ผู้วิจัยจึงได้นำมาเป็นกรอบแนวคิดและแนวทางการสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น และสระที่มีปัญหาสำหรับนักเรียนชาวญี่ปุ่นต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย

นิตยา กาญจนวรรณ (2548) ได้กล่าวถึงเสียงพยัญชนะไว้ว่า ในภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะ 21 เสียง (ทั้งที่มีรูป 44 รูป)

การออกเสียงพยัญชนะ ลมหายใจที่พุ่งออกมาจากหลอดลมจะถูกขัดขวางตามส่วนต่างๆ ของปาก อาจถูกขัดขวางบางส่วนก็ได้ หรือถูกขัดขวางโดยสิ้นเชิงก็ได้ เสียงพยัญชนะจึงออกเสียง ยาวนานอย่างสระไม่ได้ และเสียงพยัญชนะก็ไม่ใช่เสียงก้องเสมอไป พยัญชนะในภาษาไทยเป็น เสียงไม่ก้องแทบทุกเสียง เมื่ออยู่ท้ายคำคือ ในฐานะตัวสะกดก็คงเป็นเสียงไม่ก้องทั้งหมด พยัญชนะ ของไทยออกเสียงต่างกันไปบ้าง เมื่ออยู่ต้นคำและอยู่ท้ายคำ จึงต้องแยกเป็น

ก. พยัญชนะต้น (ที่อยู่ต้นคำ)

ข. พยัญชนะตัวสะกด (ที่อยู่ท้ายคำ)

พยัญชนะต้น

คำที่ใช้อยู่ในภาษาไทย อาจมีพยัญชนะต้นเสียงเดียว หรืออาจมีสองเสียงก็ได้ จึงจะ เรียกว่า พยัญชนะเดียวกับพยัญชนะคู่

1. พยัญชนะเดี่ยว เสียงพยัญชนะที่มีในระบบเสียงของไทยใช้เป็นพยัญชนะต้นได้ ทั้งสิ้น การออกเสียงพยัญชนะต้นแต่ละเสียงแตกต่างกันไปตามฐานกรณ์ และ รูปลักษณะของเสียง ซึ่งจะขอยกเพียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ผู้วิจัยประสบปัญหาในการสอนออกเสียงแก่ผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

(ก) จำแนกตามฐานกรณ์ ลมหายใจถูกกัก ณ ฐานใดในปาก แล้วดันออกมา เกิดเป็นเสียงพยัญชนะขึ้น ดังนี้

ฐานเพดานอ่อน ได้แก่ ก ข ค ง

ฐานฟัน (เป็นโคนฟัน (ด้านหลัง) บางทีก็ถอยเข้าไปที่เพดานแข็ง)

ได้แก่ ด ต ถ ท น ล

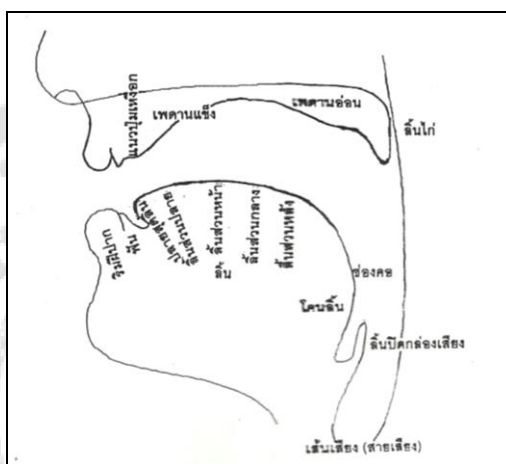
ฐานริมฝีปาก ใช้ริมฝีปากทั้งล่างและบน ได้แก่ บ ป ผ พ ม ว

(ข) จำแนกตามรูปลักษณะของเสียง แยกออกเป็น

พยัญชนะระเบิด ถือเป็นเสียงที่ถูกขัดขวางโดยสิ้นเชิง เพราะเวลาออกเสียง ลมหายใจที่พุ่งจากหลอดลมมาอยู่ในปาก ถูกกักตามที่เกิดหรือฐานกรณ์ แล้วจะดันออกจนเกิด ระเบิดเป็นเสียงขึ้น ได้แก่ ก ข ค ง ด ต ถ ท น บ ป ผ พ ม แต่ถ้าลมออกทางจมูกจะเรียกว่า พยัญชนะนาสิก ได้แก่ ง น ม ฉะนั้นถ้าแยกให้เห็นชัดก็จะมีดังนี้

พยัญชนะระเบิด	ฐานเพดานอ่อน	(ทางปาก)	ก ข ค	(ทางจมูก)	ง
พยัญชนะระเบิด	ฐานเพดานแข็ง	(ทางปาก)	จ	(ทางจมูก)	-
พยัญชนะระเบิด	ฐานโคนฟัน	(ทางปาก)	ด ต ถ ท	(ทางจมูก)	น
พยัญชนะระเบิด	ฐานริมฝีปาก	(ทางปาก)	บ ป ผ พ	(ทางจมูก)	ม

ซึ่งการสอนเรื่องพยัญชนะให้คนต่างชาติ นิตยา กาญจนวรรณ (2551) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนพยัญชนะให้คนต่างชาติจะเริ่มต้นแบบเดียวกับที่สอนคนไทยไม่ได้ เพราะคนไทยเรียนอย่างเจ้าของภาษา แต่คนต่างชาติเรียนอย่างภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องบอกกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ให้แน่ชัด เช่นเดียวกับที่คนต่างชาติเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมักจะมีไวยากรณ์ให้เรียนอย่างชัดเจน ไวยากรณ์นี้ก็คือ ไวยากรณ์กำหนดแบบหนึ่งเป็นไวยากรณ์ที่เจ้าของภาษาอาจจะไม่เคยเรียนก็ได้ ด้วยเหตุฉะนั้นการสอนพยัญชนะจึงต้องเริ่มที่วิธีออกเสียง โดยมีภาพอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ในขณะที่คนไทยเริ่มต้นเรียนจาก ก ไก่ ถึง ฮ นกฮูก คนต่างชาติควรจะเริ่มเรียนจากเสียงแรกๆ ที่ออกมาจากลำคองั้นก็คือ อ

ภาพประกอบ 1 อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง

ที่มา: นิตยา กาญจนวรรณ. (2551, มกราคม - มีนาคม). การสอนการอ่านและเขียนคำไทยให้คนต่างชาติ. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 33(1): 190.

ในด้านการออกเสียงก็ต้องเทียบว่าเสียงใดตรงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาของผู้เรียน และเสียงใดไม่มี ถ้าไม่มีจะต้องวางลิ้นและปล่อยลมอย่างไร ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ถึงแม้ว่าในภาษาไทยจะมีทั้งพยัญชนะเสียงกลาง เสียงสูง เสียงต่ำ หรืออักษรสามหมู่ แต่ในแง่การออกเสียงแล้วจะไม่คำนึงถึงเรื่องนี้ ตัวอย่างเช่น เสียง th มีพยัญชนะแสดงถึง 6 รูป คือกลุ่มเสียงสูง “ถ ฐ” กับกลุ่มเสียงต่ำ “ท ฑ ฒ” เวลาสอนควรเริ่มด้วยรูปที่ใช้มากที่สุดหรือธรรมดาที่สุดก่อน

ส่วนในเรื่องสระ นิตยา กาญจนวรรณ (2548) ได้กล่าวไว้ว่า สระในภาษาไทย มี 28 เสียง คือ อะ อา อิ อี อึ อู เอะ เอ แอะ แอ เออะ เออ โอะ โอ เออะ ออ เอียะ เอ็ย เอื้อะ เอื้ออัวะ อัวะ อัวเออ อาว ไอ อาย แบ่งเป็นสระเดี่ยว กับ สระผสม ดังนี้ คือ

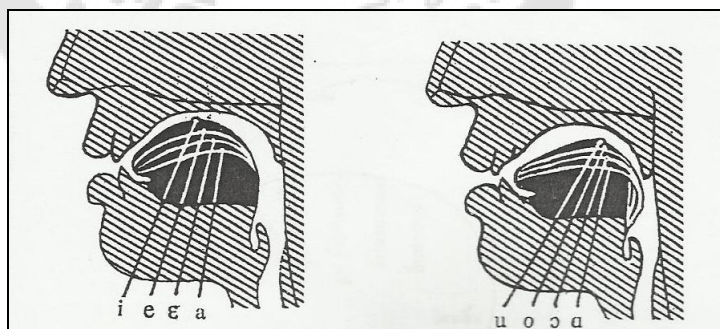
สระเดี่ยว 18 เสียง ได้แก่ อะ อา อิ อี อื อุ ะ เอ แอะ แอ เออะ เออ โอะ โอ เออะ
ออ

สระผสม 10 เสียง ได้แก่ เอียะ เอีย เอือะ เอือ อัวะ อัว เอา อาว ไอ आय
อำ คือ อะ มี ม สะกด ส่วน เอา อาว ไอ आय อาจจะเป็นสระเดี่ยวมีตัวสะกด หรือ
ผสมก็ได้

การออกเสียงสระ ลมที่พุ่งออกมาจากหลอดลมจะผ่านปากเกิดเป็นเสียงได้โดยไม่ถูกลิ้น
กั๊กหรือขัดขวางไว้ ทั้งลิ้นไม่ว่าส่วนไหนก็ไม่จดเพดานด้วย เวลาออกเสียงสระ ลมหายใจอาจจะถูก
ขัดขวางบ้างที่สายเสียง (อยู่ในกล่องเสียง บริเวณลูกกระเดือก) เสียงสระจึงเป็น เสียงก้อง และ
เพราะลมหายใจไม่ถูกขัดขวางเวลาออกเสียง เสียงสระจึงออกเสียงให้ยาวนานได้ อวัยวะที่เกี่ยวข้อง
กับการออกเสียงสระ ได้แก่ ลิ้น กับ ริมฝีปาก ถ้าลิ้นส่วนใดทำหน้าที่เพียงส่วนเดียว เสียงที่เกิดขึ้นก็
จะมีเพียงเสียงเดียว เสียงเช่นนี้เรียกว่า สระเดี่ยว แต่ถ้าลิ้นส่วนอื่นทำหน้าที่ร่วมด้วย เสียงนั้นก็
กลายเป็น 2 เสียง หรือ 3 เสียงไป ซึ่งเรียกว่า สระผสม

สระผสมคือสระที่มีเสียงควบกันสองเสียง กล่าวคือเมื่อออกเสียงแรกยังไม่ขาดกระแสเสียง
ลิ้นยังไม่ทันกลับเข้าที่เดิม ลิ้นส่วนอื่นก็ต้องทำหน้าที่ติดต่อกันไป เมื่อออกเสียงเร็วๆ เสียง
ประสานกันเข้าก็ทำให้ดูเหมือนว่าออกเสียงพร้อมๆกัน 2 เสียง

ซึ่งในการสอนสระให้ชาวต่างชาติ นิตยา กาญจนวรรณ (2551) ได้กล่าวไว้ว่า เสียงสระ
บางเสียงในภาษาของผู้เรียนอาจจะไม่ตรงกับเสียงสระในภาษาไทย เสียงสระที่ควรสอนก่อนคือสระ
เดี่ยว เสียงยาว เพราะระดับเสียงจะเป็นเสียงสามัญ ซึ่งมีภาพแสดงตำแหน่งของลิ้นดังนี้

ภาพประกอบ 2 ภาพแสดงตำแหน่งของลิ้น

ที่มา: นิตยา กาญจนวรรณ. (2551, มกราคม - มีนาคม). การสอนการอ่านและเขียนคำ
ไทยให้คนต่างชาติ. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 33(1): 189.

เมื่อสอนวิธีวางตำแหน่งลิ้นได้อย่างถูกต้องแล้ว สิ่งที่ต้องเน้นเป็นอย่างมากก็คือ เสียงสระที่ไม่มีในภาษาของผู้เรียน ในกรณีของภาษาญี่ปุ่นมีอยู่ 4 เสียงคือ แอ อือ เออ ออ ทั้ง 4 เสียงนี้จำเป็นต้องขอยืมเสียงจากภาษาอังกฤษมาช่วยบ้าง เช่น

“แอ” ออกเสียงคล้ายคำว่า “man”

“อือ” ออกเสียงคล้ายตอนทำเสียงในคอ

“เออ” ออกเสียงคล้ายคำว่า “but” , “uh huh” หรือพยางค์ท้ายของคำว่า “computer”

“ออ” ออกเสียงคล้ายคำว่า “four”

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษก็อาจจะใช้วิธีนี้ไม่ได้ ต้องเลียนเสียงผู้สอนเพียงอย่างเดียว

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะและสระในภาษาไทย

วุฒิ กิม อวันท์ (2553: บทนำ) ได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ และศึกษาความก้าวหน้าการฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนภายหลังการใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกนักศึกษาที่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยจากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 16 คน ผลการศึกษาวิจัยพบว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้มีประสิทธิภาพ 91.67/90.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และกลุ่มตัวอย่างมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้ โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้สามารถนำไปใช้จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552: บทนำ) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเสียง /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ของนักศึกษาชาวจีนแล้วพบว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ เนื่องจากในภาษาจีนไม่มีคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงดังกล่าว จึงได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน และทดลองกับนักเรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติไทย - จีน ปีการศึกษา 2551 จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เป็น

พยางค์ขณะต้น ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังจากการฝึก นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงคำที่มีพยางค์ขณะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

เหิงยง มาย เฟื่อง (2552: บทนำ) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยางค์ขณะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม และวิเคราะห์ลักษณะสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น โดยเหิงยง มาย เฟื่องได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงหน่วยภาษาไทย ได้แก่ เสียงพยางค์ขณะต้นเดี่ยวจำนวน 21 หน่วยเสียง เสียงพยางค์ขณะสะกดจำนวน 9 หน่วยเสียง คือและเสียงสระจำนวน 21 หน่วยเสียง โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาวเวียดนามชั้นปีที่ 4 ที่กำลังเรียนภาษาไทยเป็นวิชาโทอยู่ที่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ขณะต้นเดี่ยว 6 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงพยางค์ขณะสะกด 2 เสียง ซึ่งปัญหาการออกเสียงพยางค์ขณะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปใน 3 ลักษณะ คือ ปัญหาการแทนเสียง (Sound Substitution) ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาการลบเสียง(Sound Deletion) และปัญหาการเพิ่มเสียง (Sound Addition) โดยปัญหาที่พบเกิดจาก 3 สาเหตุ คืออิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ การสับสนของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกัน และ อิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงสระ 7 หน่วยเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยปัญหาการออกเสียงสระดังกล่าวเป็นลักษณะการแทนเสียง (SoundSubstitution) ทั้งหมด และเกิดจาก 2 สาเหตุ คือ อิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ และอิทธิพลของบริบทเสียงรอบข้าง

จากงานวิจัยในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยมักมีปัญหาในการออกเสียงพยางค์ขณะและสระไทย เนื่องจากภาษาแม่เข้ามามีอิทธิพลในการออกเสียง ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น

ทสึจิมูระ (สุธาสิณี สิริทิเกษร. 2546: 169-170; อ้างอิงจาก Tsujimura. 1996: unpagged) ได้เปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทย สามารถสรุปได้ว่า ภาษาญี่ปุ่นมีลักษณะของหน่วยเสียงเรียงแตกต่างกับภาษาไทยค่อนข้างมาก ด้วยเพราะหน่วยเสียงพยางค์ขณะในภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นเสียงเสียดแทรกและเสียงกักเสียดแทรก ในขณะที่ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยางค์ขณะที่เป็นเสียงเสียดแทรกน้อยกว่าภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ หน่วยเสียงสระในภาษาญี่ปุ่นก็เป็นเสียงสั้น แต่

หน่วยเสียงสระในภาษาไทยจะมีทั้งสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว และยังพบข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งว่า พยางค์ในภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นพยางค์เปิด จะมีพยางค์ปิดอยู่บ้าง แต่ก็มีเงื่อนไขการเกิดที่จำกัด ขณะที่ในภาษาไทยมีทั้งที่เป็นพยางค์เปิดและพยางค์ปิด และมีพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดได้ 9 เสียง เป็นต้น

ชุดเสียงที่คล้ายคลึงกันระหว่างภาษาไทยกับภาษาญี่ปุ่นคือชุดเสียงกัก ชุดเสียงดแทรก และชุดนาสิก กล่าวคือ ชุดเสียงกักในภาษาญี่ปุ่นมีทั้งเสียงก้องและไม่ก้อง แตกต่างกันตรงที่ไม่มีเสียงไม่ก้องมีลมอย่างในภาษาไทย นอกจากนี้พยัญชนะส่วนใหญ่ของญี่ปุ่นมักเป็นเสียงเสียดแทรก และกึ่งเสียดแทรก ในขณะที่ภาษาไทยมีเสียงเสียดแทรกเพียง 3 หน่วยเสียง และภาษาญี่ปุ่นยังมีหน่วยเสียงนาสิกมากกว่าภาษาไทย หน่วยเสียงเหล่านี้เองที่จะเป็นหน่วยเสียงสับสนเมื่อชาวญี่ปุ่นออกเสียงภาษาไทย เมื่อนับรวมทั้งสั้นแล้วจะเห็นว่าภาษาญี่ปุ่นมีหน่วยเสียงเรียงพยัญชนะมากกว่าภาษาไทย

ในภาษาญี่ปุ่นพยัญชนะชุดเสียงกักไม่ก้อง /p/ /t/ /k/ ในตำแหน่งต้นพยางค์แตกต่างกับภาษาไทยคือ พยัญชนะชุดเสียงกักไม่ก้องในภาษาไทยมีทั้งชนิดพ่นลมและไม่พ่นลม คือ /p/ /t/ /b/ และ /ph/ /th/ /kh/ แต่ภาษาญี่ปุ่นไม่จำแนก สำหรับภาษาญี่ปุ่นนั้นหลังจากระเบิดเสียงออกจากฐานกรณจะมีการพ่นลมหรือไม่พ่นลมตามมาก็ไม่ทำให้คำที่มีบริบทเหมือนกันมีความหมายแตกต่างไป ทสึจิมุระกล่าวว่า พยัญชนะชุดเสียงกักไม่ก้องในภาษาญี่ปุ่นตามปกติไม่มีการพ่นลม แต่อาจพบได้ว่าแม้บางครั้งจะมีการพ่นลมบ้างก็ไม่เท่าพยัญชนะชุดเดียวกันในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง /p/ ในคำว่า /pan/ หรือ ขนมอบัง ในภาษาญี่ปุ่นเสียง [p] และ [ph] เป็นรูปแปรอิสระของ /p/ แต่มีการพ่นลมน้อยกว่าคำ "pen" ปากกา ในภาษาอังกฤษ จากข้อสังเกตของทสึจิมุระดังกล่าวจึงเป็นไปได้ว่าชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงพยัญชนะชุดเสียงกักไม่ก้องในภาษาไทยได้ยากเมื่อเรียนภาษาไทยด้วย

อีกแง่มุมหนึ่งพยัญชนะเสียงกักในตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาญี่ปุ่นกลับมีความคล้ายคลึงกับภาษาไทยมากตรงที่มีพยัญชนะกักที่ฐานกรณัรมีฝีปาก และปุ่มเหงือก ซึ่งมีทั้งเสียงก้องและไม่ก้องคือ /p/ /b/ /t/ /d/ เป็นหน่วยเสียงสำคัญในภาษา แต่ต่างกันตรงที่พยัญชนะกักเพดานอ่อน /k/ ในภาษาไทยไม่มีเสียงก้อง /g/

พยัญชนะต้นเสียดแทรกในภาษาญี่ปุ่นมีจำนวนหน่วยเสียงมากกว่าภาษาไทยและยังมีทั้งที่เป็นเสียงก้องและไม่ก้องซึ่งภาษาไทยไม่จำแนก ภาษาญี่ปุ่นมีเสียงเสียดแทรกที่ริมฝีปาก ฟันบนทั้งไม่ก้องและก้องคือ /f/ /v/ เสียงเสียดแทรกที่ปุ่มเหงือกคือ /z/ /s/ เสียงเสียดแทรกที่เพดานแข็งคือ /j/ /c/ แต่เสียงเสียดแทรกที่ช่องระหว่างเส้นเสียงมีเพียงเสียงไม่ก้องเท่านั้นคือ เสียง /h/

ส่วน Hideo Maruyama (2551) ได้กล่าวไว้สอดคล้องกับทสึจิมุระว่า สำหรับคน

ญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยนั้น แม้ในห้องเรียนจะได้รับการแก้ไขจากครูผู้สอน แต่ครูผู้สอนกลับไม่อธิบายว่าออกเสียงผิดที่ตรงจุดไหน บอกเพียงคำว่า “ผิด” และในบางกรณีที่คุยกับคนไทยทั่วไป พูดครั้งเดียวไม่มีใครเข้าใจ ต้องพูดซ้ำหลายๆ ครั้ง เพราะนั่นเกี่ยวเนื่องกับการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นจึงควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ต่างๆ ในการออกเสียงภาษาไทย

ภาษาไทยมีวิธีการออกเสียงทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์หลากหลายวิธี ซึ่งการออกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนญี่ปุ่น สามารถสรุปได้ 9 ข้อ ได้แก่

1. ภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทยแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในเรื่องของพยางค์ และจังหวะในการออกเสียง
2. ภาษาไทยมีเสียงกัก ถ้าออกเสียงผิดจะทำให้ความหมายเปลี่ยน
3. วรรณยุกต์คือส่วนที่สำคัญที่สุดของภาษาไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้คนญี่ปุ่นลำบากในการสื่อสารมากที่สุด แม้อันที่จริงในภาษาญี่ปุ่นก็มีโทน แต่ถึงออกเสียงผิดความหมายก็ไม่แตกต่างกัน
4. ภาษาไทยมีสระ 9 เสียง ซึ่งมากเกินไปสำหรับคนญี่ปุ่น และแม้ว่าจะมี 5 เสียงที่เหมือนกับภาษาญี่ปุ่นแต่อันที่จริงแล้วไม่เหมือนกัน
5. การออกเสียง y และ w ในภาษาญี่ปุ่นก็ไม่เหมือนภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่นออกเสียงเบา แต่ภาษาไทยออกเสียงหนัก
6. การออกเสียงพยัญชนะที่มีลม และไม่มิลมในภาษาไทยนั้นสำคัญมาก เพราะทำให้ความหมายเปลี่ยน
7. ไม่มีการใช้เสียง ห หรือ ng เป็นพยัญชนะต้นในภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาไทยมีคำศัพท์ที่ออกเสียงด้วย ng เป็นพยัญชนะต้น เช่น งก
8. ตัว ห ในภาษาญี่ปุ่นเป็นตัวสะกด ในภาษาไทยนั้นแบ่งออกได้ 3 เสียง และความหมายก็แตกต่างกัน แม้แต่คนญี่ปุ่นก็ไม่รู้ว่า ตัว ห นี้แยกได้ถึง 3 เสียง
9. ในภาษาญี่ปุ่นไม่มีคำศัพท์ที่สะกดด้วย /k/ /t/ /p/ ทำให้คนญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยมักไม่ออกเสียงตัวสะกดเหล่านี้ แต่จริงๆ แล้วจำเป็นต้องออกเสียง

ทั้ง 9 ข้อนี้ไม่ใช่กฎในการออกเสียงทั้งหมดในภาษาไทย แต่จำเป็นต้องรู้ วิธีฝึกที่ดี ควรฟังจากซีดีและสวมหูฟังเพื่อฟังเสียงได้อย่างชัดเจน รวมทั้งไม่ควรเรียนภาษาไทยด้วยตัวคานะ (ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงภาษาต่างประเทศในภาษาญี่ปุ่น) เพราะจะทำให้ออกเสียงผิด ควรใช้ตัวอักษรจะทำให้ออกเสียงได้ถูกต้องมากกว่า และในการออกเสียงภาษาไทยนั้นมีเสียงที่ใน

ภาษาญี่ปุ่นไม่มี การที่คนญี่ปุ่นเรียนภาษาไทยหรือภาษาอื่นจึงต้องใช้ลิ้นและอวัยวะต่างๆในปากมากกว่าปกติ ทำให้ลำบากในการออกเสียง

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น

ศุสิทธิ์ นราสุวรรณ (2547) ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชาวญี่ปุ่นทั้งระดับปริญญาตรีและปริญญาโท มหาวิทยาลัยโอซากา วิชาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า มีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวภาษาไทยรวม 18 เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับกลุ่มตัวอย่าง มีแค่สองเสียงที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีปัญหาในการออกเสียงคือ [n m] ผู้วิจัยได้อภิปรายและสรุปว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีการแทนที่เสียงพยัญชนะภาษาไทยด้วยเสียงพยัญชนะภาษาญี่ปุ่นที่มีลักษณะการออกเสียงใกล้เคียง ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีปัญหาต่าง ๆ ในการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยดังนี้

- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งต้นคำของภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการสับสนระหว่างการออกเสียงพยัญชนะแบบพ่นลมเบา กับแบบพ่นลมแรงในภาษาไทย ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป แต่เป็นเพียงเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกันในภาษาญี่ปุ่น
- ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลการแทรกแซงของเสียงสระในภาษาญี่ปุ่น

โตชิยูกิ นะงะกะวะ (2541) ศึกษาการแปรของเสียงนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่นตามวจนลีลาและระยะเวลาการเรียนรู้อาษาไทย ตัวแปรภาษาที่ศึกษา คือ เสียงนาสิก /m/ /n/ /ŋ/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทย เรียงลำดับจากวจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ จนถึงวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดตามลำดับ คือ การสนทนา การอ่านบทความ และการอ่านรายการคำ ตัวแปรระยะเวลาการเรียนรู้อาษาไทยที่ศึกษามี 3 ระยะ คือ ระยะการเรียนรู้อาษาไทย 1 ปี 2 ปี และ 3 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาไทย คณะวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยโอซากา วิชาการต่างประเทศ (Osaka University of Foreign Studies) จำนวน 30 คน โดยการเก็บข้อมูลในห้องเรียน มหาวิทยาลัยโอซากาวิชาการต่างประเทศ ประเทศญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่าเสียงนาสิก /m/ และ /ŋ/ มีความถี่ที่ปรากฏรูปแปร

มาตรฐานของแต่ละหน่วยเสียงสูงกว่า 90 % ส่วนเสียงนาสิก /n/ มีความถี่ที่ปรากฏรูปแปรมาตรฐานของหน่วยเสียงประมาณ 68 % แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบโดยรวมแล้ว เสียงนาสิก /m/ และ /ŋ/ ไม่ค่อยมีปัญหาในการออกเสียงนาสิกมาตรฐานตามที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทย แต่เสียงนาสิก /n/ เป็นเสียงที่มีปัญหามากที่สุดในการออกเสียงนาสิกมาตรฐานในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทยสำหรับกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยสามารถชี้ให้เห็นว่า แนวทางในการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศของคนญี่ปุ่น คือ เมื่อคนญี่ปุ่นจะฝึกออกเสียงนาสิกมาตรฐานตามที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทย จึงควรฝึกหัดการออกเสียงให้มากเป็นกรณีพิเศษ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าการออกเสียงนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของนักศึกษาญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งหลายประการ เป็นต้นว่า อิทธิพลของกฎเกณฑ์ทางเสียงของภาษาญี่ปุ่น โดยเฉพาะลักษณะของเสียงนาสิกในภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำในภาษาญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นจะออกเสียงโดยการยกลิ้นส่วนหลังขึ้นไปยังบริเวณระหว่างเพดานอ่อน และลิ้นไก่ ในขณะที่เดียวกันปลายลิ้นจะยกขึ้น

สุรีเนตร จรัสจรุงเกียรติ (2550) ได้ศึกษาการแปรของหน่วยเสียง /p/ /ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย โดยศึกษาจากชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ คิดเป็นร้อยละ 22.10 โดยที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ /ph/ และ /b/ สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ข้อผิดพลาดในการออกเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์คิดเป็นร้อยละ 100 ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งระหว่างสระ คิดเป็นร้อยละ 5.56 โดยออกเสียง /ph/ เป็นเสียง /p/ และข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 16.68 โดยกลุ่มตัวอย่างออกเสียง /p/ /ph/ และ /b/ สลับกันไปมาในความถี่ที่ใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และอภิปรายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากการแทนที่ภาษาทางลบ (Negative Transfer) ซึ่งเป็นลักษณะที่ภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง คือ ภาษาญี่ปุ่น เข้ามามีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาเป้าหมาย คือ ภาษาไทย โดยสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงครั้งนี้คือ การที่ภาษาญี่ปุ่นมีข้อจำกัดในการออกเสียงมากกว่าภาษาไทย และการที่หน่วยเสียงในภาษามีความสำคัญไม่เท่ากัน

ชิเกะยะ ฮาธาเคะยามะ (2554) ได้ศึกษาปัญหาการจำแนกเสียงและการออกเสียงพยัญชนะนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น: ในแง่อิทธิพลของเสียงที่ตามมา เพื่อศึกษาปัญหาการจำแนกเสียงและการออกเสียงพยัญชนะนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของผู้เรียน

ชาวญี่ปุ่น โดยสำรวจว่าผู้เรียนชาวญี่ปุ่นสามารถจำแนกและออกเสียงพยัญชนะนาสิกท้ายพยางค์ของภาษาไทยได้อย่างถูกต้องจริงหรือไม่ โดยมุ่งศึกษาอิทธิพลของเสียงที่ตามมา ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ เสียงพยัญชนะนาสิก /ŋ/ /n/ /m/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ในภาษาไทย ส่วนตัวแปรเสียงที่ตามมาที่ศึกษา คือ เสียง [Ø] [k] [t] และ [p] โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนชาวญี่ปุ่นของโรงเรียนสอนภาษาไทย 3 แห่งในกรุงเทพมหานครจำนวน 49 คน เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีให้กลุ่มตัวอย่างฟังเสียงของคำที่มีเสียงพยัญชนะนาสิก ซึ่งเป็นคำที่ไม่มีความหมายและเลือกตอบคำใดคำหนึ่งที่คิดว่าได้ยินลงในกระดาษคำตอบในการทดสอบการจำแนกเสียง วิธีที่ใช้ทดสอบการออกเสียง คือ ให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงของคำที่มีเสียงพยัญชนะนาสิกท้ายพยางค์และบันทึกเสียงไว้ แล้วให้เจ้าของภาษาไทยตัดสินว่าเสียงนั้นคือเสียงใด

จากการวิจัยพบว่า อัตราของความถูกต้องของการจำแนกเสียงโดยรวมมีค่าความถี่ร้อยละ 50.9 และอัตราความถูกต้องของการออกเสียงโดยรวมมีค่าความถี่ร้อยละ 67.6 ซึ่งอัตราความถูกต้องของการออกเสียงสูงกว่าอัตราความถูกต้องของการจำแนกเสียง และในการออกเสียงเสียง/_m/ มีอัตราความถูกต้องมากที่สุด ส่วนเสียง /_n/ เป็นเสียงที่มีอัตราความถูกต้องน้อยที่สุดและผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะสับสนระหว่างเสียง /_ŋ/ และ /_n/ นอกจากนี้ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าเสียงที่ตามมาเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ของรูปแปรหรือเสียงย่อยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลของเสียงที่ตามมาในหลายกรณีในการจำแนกเสียงและการออกเสียงพยัญชนะนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทางเสียงของหน่วยเสียง /ŋ/ ในภาษาญี่ปุ่น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่นของนักวิจัยต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึก เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนด้านภาษาให้ชาวต่างชาติ ผู้วิจัยได้นำมาประมวลเป็นแนวคิดในการสร้างแบบฝึกและวิเคราะห์การทดลองต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการวิจัย
4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ อาคาร อัมรินทร์-พลาซ่า ชั้น 5 ถนน เพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่มีปัญหาและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาทั้งสิ้น 7 ชุด โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก แบบทดสอบ แบบประเมิน และศึกษาหลักจิตวิทยาเพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบฝึก

2.2 ศึกษาการเรียนภาษาไทยของชาวญี่ปุ่นในระดับต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดทำแบบฝึกให้เหมาะกับระดับความรู้ความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ศึกษาคำศัพท์จากเอกสารตำราประกอบการเรียนพูดภาษาไทยเล่มที่ 1 ที่ผู้เรียนใช้เรียน และคัดเลือกคำศัพท์ที่ผู้เรียนมักออกเสียงไม่ถูกต้อง รวมทั้งคัดเลือกคำศัพท์ที่สามารถสร้างภาพประกอบให้เข้าใจได้โดยง่าย

2.4 สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหา จำนวน 7 ชุด รวม 21 แบบฝึก 7 แบบทดสอบ คือ

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ /เออ/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ
แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/	3 แบบฝึก 1 แบบทดสอบ

ในการสร้างแบบฝึกนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงหลักจิตวิทยา โดยเรียงลำดับจากแบบฝึกที่ง่ายไปหายาก แบบฝึกแต่ละชุดเรียงลำดับการออกเสียง พยางค์เดี่ยว สองพยางค์ และการฝึกคำที่อยู่ในประโยค และมีรูปภาพประกอบ โดยแบ่งขั้นตอนการฝึกเป็น 2 ชั้น คือ ชั้นการฝึกฟังเพื่อแยกความแตกต่างของเสียงซึ่งจะอยู่ในแบบฝึกแรกของแบบฝึกการออกเสียงทุกชุด และชั้นฝึกการออกเสียงซึ่งจะอยู่ในแบบฝึกที่ 2 และ 3 ของแบบฝึกการออกเสียงทุกชุด

2.5 นำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยตรวจสอบเพื่อแก้ไขปรับปรุง

นำแบบฝึก แบบทดสอบและแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเนื้อหา ภาษา รูปแบบ ความถูกต้องเหมาะสม โดยมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ภาษาไทยและผู้มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้ชาวญี่ปุ่นจำนวน 3 ท่านดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร ผู้เชี่ยวชาญภาษาไทย และอาจารย์พิเศษสาขาวิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์พัชนี โชติกลีตียร ผู้เชี่ยวชาญภาษาไทย และอาจารย์พิเศษสาขาวิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. นางสาวอรพรรณ ศรีชัยนันท์ อาจารย์สอนภาษาไทย โรงเรียนภาษาภาษาฯ เป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนต่างชาติเป็นเวลา 6 ปี

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้ประเมินคุณภาพแบบฝึกโดยมีผลการประเมิน ดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปาน	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก	✓				
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม	✓				
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ	✓				
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
	1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓				
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก – ง่ายของแบบฝึก	✓				
	2.3 ระดับความยาก – ง่ายของคำศัพท์	✓				
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง		✓			
	2.5 การประเมินก่อนฝึก – หลังฝึก การออกเสียงมีความเหมาะสม		✓			
	รวมคะแนน	40	8			

ข้อเสนอแนะ

ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ในงานวิจัยซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ปรับแก้ไขการใช้คำให้เป็นภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น แก้ไขการใช้คำซ้ำ
2. ปรับแก้ไขหัวข้อคำสั่งของแบบฝึกให้ตรงกับกิจกรรมการฝึก
3. ปรับแก้คำศัพท์ในแบบฝึกให้สอดคล้องกับภาพประกอบเพื่อให้เข้าใจง่าย
4. ตรวจสอบวิธีการตั้งคำถามในแบบฝึก
5. ตรวจสอบชื่อหัวข้อของแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหา

จากตาราง 1 ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินด้านรูปเล่มและด้านเนื้อหาของแบบฝึกอยู่ในเกณฑ์ดีมาก และ ดี และได้ให้ข้อเสนอแนะดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว

ตาราง 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย อาจารย์ พัชนี โชติกลเสถียร

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปาน	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก	✓				
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม	✓				
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ	✓				
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
	1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓				
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก – ง่ายของแบบฝึก	✓				
	2.3 ระดับความยาก – ง่ายของคำศัพท์	✓				
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง	✓				
	2.5 การประเมินก่อนฝึก – หลังฝึก การออกเสียงมีความเหมาะสม	✓				
	รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ในงานวิจัยซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ตรวจสอบวิธีการพิมพ์ ตำแหน่งของคำ เครื่องหมาย หรือ สัญลักษณ์ต่างๆในแบบฝึก
2. ตรวจสอบวิธีการตั้งคำถามในแบบฝึก ควรตั้งคำถามให้ชัดเจน

จากตาราง 2 ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินด้านรูปเล่มและด้านเนื้อหาของแบบฝึกอยู่ในเกณฑ์ดีมาก และให้ข้อเสนอแนะตั้งที่กล่าวไว้ข้างต้น

ตาราง 3 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดย นางสาว อรพรรณ ศรีชัยนันท์

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปาน	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก		✓			
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม		✓			
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ		✓			
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
	1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓				
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก – ง่ายของแบบฝึก		✓			
	2.3 ระดับความยาก – ง่ายของคำศัพท์		✓			
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง		✓			
	2.5 การประเมินก่อนฝึก – หลังฝึก การออกเสียงมีความเหมาะสม	✓				
	รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ในงานวิจัยซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ปรับแก้ไขกิจกรรมการฝึกการออกเสียงให้มากขึ้น
2. ปรับแก้ไขการอธิบายเกี่ยวกับการออกเสียงให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
3. ปรับแก้กรอบคำศัพท์ให้ใหญ่มากขึ้น

จากตาราง 3 ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินด้านรูปเล่มและด้านเนื้อหาของแบบฝึกอยู่ในเกณฑ์ดี และ ดีมาก และได้ให้ข้อเสนอแนะดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว

จากตาราง 1, 2 และ 3 สามารถสรุปได้ว่า ผลการประเมินคุณภาพแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจากผู้เชี่ยวชาญ อยู่ในระดับ ดีมาก และ ดี สามารถนำไปใช้เป็นส่วนประกอบการเรียนการสอนได้

ผลการประเมินแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน สรุปประเด็นสำคัญของการปรับปรุงแก้ไขได้ ดังนี้

1. ปรับแก้ไขคำชี้แจงในการใช้แบบฝึกบางส่วนให้กระชับ และใช้คำศัพท์ให้เป็นภาษาเขียน
2. ปรับแก้ไขบางคำถามในแบบฝึกหัดที่ไม่ชัดเจนและไม่ถูกต้องในแบบฝึก
3. ปรับแก้ไขหัวข้อคำสั่งให้มีความชัดเจน
4. เปลี่ยนภาพประกอบและคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องกัน
5. ปรับแก้ไขวิธีการฝึกออกเสียงในชั้นเรียน โดยการเพิ่มกิจกรรมที่ใช้เสียงมากขึ้นเพื่อป้องกันความเบื่อหน่ายในชั้นเรียน
6. ตรวจสอบวิธีการพิมพ์ ตำแหน่งของคำ เครื่องหมาย หรือ สัญลักษณ์ต่างๆในแบบฝึก

3. การดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ลำดับขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 นำแบบฝึก แบบทดสอบและแบบประเมินที่ได้ตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ แล้วนำแบบฝึกและแบบทดสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คนเพื่อพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมของภาษาและกิจกรรมที่จัดไว้ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและปัญหาต่างๆแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.2 นำมาทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาไทยภาษาจร จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่มีปัญหา โดยกำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ตั้งแต่ เดือนธันวาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนมกราคม พ.ศ. 2557 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 60 นาที โดยมีรายละเอียดการทดลองดังนี้

ตาราง 4 ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง

สัปดาห์ที่	วัน /เดือน/ ปี	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง	หมายเหตุ
1	9 ธ.ค. 56	60 นาที	ทำแบบทดสอบก่อนเรียน และเริ่มแบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียง พยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/	แบบทดสอบและ แบบฝึกบางชุด ใช้เวลาเกิน กำหนดประมาณ 5 - 15 นาที
	12 ธ.ค. 56	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะ ต้น /ต/ และ /ท/	
2	17 ธ.ค. 56	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะ ต้น /ง/	
	19 ธ.ค. 56	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ อือ	
3	24 ธ.ค. 56	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ เออ	
	26 ธ.ค. 56	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ ออ	
4	2 ม.ค. 57	60 นาที	แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ เอื้อ และทำแบบทดสอบหลังเรียน	

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

- ศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
- ศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- การใช้สถิติหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_1/E_2 = 80/80$ ดังต่อไปนี้

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{n}}{A} \times 100$$

- เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ
- $\sum x$ คือ คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
- A คือ คะแนนเต็มของการทำแบบทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
- n คือ จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{n}}{B} \times 100$$

- เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนของผู้เรียน)
- $\sum F$ คือ คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
- B คือ คะแนนเต็มของการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
- n คือ จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความก้าวหน้าของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นโดยใช้ t-test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. 2540: 248)

สูตร

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{n \sum d^2 - (\sum d)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	d	คือ	ค่าความแตกต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
	n	คือ	จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum d$	คือ	ผลรวมของค่าความแตกต่างก่อนฝึกและหลังฝึกของผู้เรียนแต่ละคน
	$\sum d^2$	คือ	ผลรวมของ d แต่ละตัว ยกกำลังสอง
	$(\sum d)^2$	คือ	การเอาผลรวมของ d ทั้งหมดมายกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาศึกษาเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยใช้เกณฑ์ 80/80 และศึกษาผลความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกชุดนี้ โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึก โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึก

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึก

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียน) คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก

n แทน จำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

A แทน คะแนนเต็มของการทำแบบทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึก

B แทน คะแนนเต็มของการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการทดสอบระหว่างการใช้แบบฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการทดสอบหลังการใช้แบบฝึก เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_1/E_2 = 80/80$

4. วิเคราะห์ความก้าวหน้าของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้สถิติ t -test แบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการทดสอบระหว่างได้รับการฝึก ด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเพื่อหาประสิทธิภาพตัวแรก(E_1) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 5 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 7 ชุด ของกลุ่มตัวอย่าง 10 คน

คนที่	แบบฝึก ชุดที่ 1 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 2 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 3 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 4 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 5 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 6 คะแนน เต็ม (15)	แบบฝึก ชุดที่ 7 คะแนน เต็ม (15)
1	13	12	13	14	13	13	12
2	11	11	14	12	13	13	14
3	11	15	15	15	15	15	15
4	12	15	14	15	15	14	15
5	13	13	13	14	15	15	15
6	14	15	11	14	14	13	14
7	15	14	14	14	14	15	13
8	14	14	13	15	13	15	13
9	13	15	13	13	15	14	14
10	9	11	13	13	14	15	13
$\sum x$	125	135	133	139	141	142	138
E_1	83.33	90.00	88.66	92.66	94.00	94.66	92.00

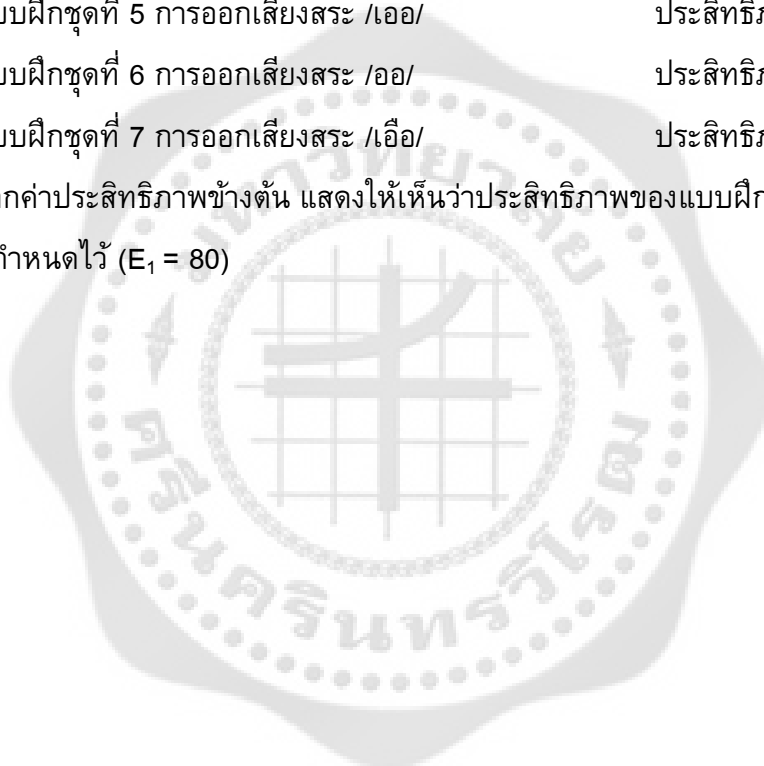
ค่าเฉลี่ยของ E_1 รวม 7 ชุด = 90.75

จากตาราง 5 พบว่า ผลคะแนนจากการทดสอบระหว่างได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 83.33–94.66 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90.75 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$) โดยมีค่าประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	83.33
แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/	ประสิทธิภาพร้อยละ	90.00
แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียง /ง/	ประสิทธิภาพร้อยละ	88.66
แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	92.66
แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ /เออ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	94.00
แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	94.66
แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	92.00

จากค่าประสิทธิภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทั้ง 7 ชุด ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$)

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเพื่อหาประสิทธิภาพตัวหลัง (E_2) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 6 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 7 ชุด ของกลุ่มตัวอย่าง 10 คน

คนที่	แบบฝึก ชุดที่ 1 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 2 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 3 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 4 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 5 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 6 คะแนน เต็ม (10)	แบบฝึก ชุดที่ 7 คะแนน เต็ม (10)
1	9	9	10	10	9	9	8
2	8	7	9	10	9	10	9
3	9	10	9	10	10	9	10
4	9	8	10	10	9	10	9
5	10	9	8	8	8	9	10
6	8	9	9	9	10	9	9
7	10	10	9	9	9	10	9
8	10	10	8	9	8	10	9
9	8	8	9	9	9	8	8
10	9	8	8	8	9	9	7
$\sum f$	90	88	89	92	90	93	88
E_2	90.00	88.00	89.00	92.00	90.00	93.00	88.00
ค่าเฉลี่ยของ E_2 รวม 7 ชุด = 90.00							

จากตาราง 6 พบว่า ผลคะแนนจากการทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 88.00 – 93.00 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90.00 ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$) โดยมีค่าประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	90.00
แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/	ประสิทธิภาพร้อยละ	88.00
แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/	ประสิทธิภาพร้อยละ	89.00
แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	92.00
แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ /เออ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	90.00
แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	93.00
แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/	ประสิทธิภาพร้อยละ	88.00

จากค่าประสิทธิภาพข้างต้น แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทั้ง 7 ชุด ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ตามเกณฑ์ที่กำหนด ($E_1/E_2=80/80$) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 7 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น จำนวน 7 ชุด

แบบฝึกชุดที่	ชื่อแบบฝึก	E_1	E_2
1	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/	83.33	
2	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/	90.00	
3	การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/	88.66	
4	การออกเสียงสระ /อือ/	92.66	
5	การออกเสียงสระ /เออ/	94.00	
6	การออกเสียงสระ /ออ/	94.66	
7	การออกเสียงสระ /เอือ/	92.00	
	รวมเฉลี่ย	90.75	90.00

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 E_1/E_2 คือ 83.33/90.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 2 E_1/E_2 คือ 90.00/88.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 3 E_1/E_2 คือ 88.66/89.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 4 E_1/E_2 คือ 92.66/92.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 5 E_1/E_2 คือ 94.00/90.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 6 E_1/E_2 คือ 94.66/93.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

แบบฝึกชุดที่ 7 E_1/E_2 คือ 92.00/88.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

โดยมีค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพทั้ง 7 ชุด คือ $E_1/E_2 = 90.75/90.00$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

ค่าประสิทธิภาพข้างต้น แสดงว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น และได้พัฒนาทักษะการฟังและการอ่าน รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้ทางด้านวงศัพทให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น สามารถนำไปใช้ประกอบกรเรียนการสอนได้

4. ศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้ง 7 ชุด โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent ซึ่งผลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 แสดงคะแนนเปรียบเทียบการทดสอบวัดความก้าวหน้าก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ทั้ง 7 ชุด

คนที่ N = 10	คะแนนการทดสอบ		d	d ²	t
	ก่อนฝึก (คะแนนเต็ม 35)	หลังฝึก (คะแนนเต็ม 35)			
1	19	32	13	169	t = 7.16
2	22	34	12	144	
3	26	32	6	36	
4	24	27	3	9	
5	27	33	6	36	
6	26	32	6	36	
7	17	30	13	169	
8	26	32	6	36	
9	19	33	14	196	
10	18	29	11	121	
รวม	224	314	$\sum d = 90$	$\sum d^2 = 952$	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 ค่า $t = 7.16$ แสดงว่า ภายหลังการได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระดังกล่าวสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถสรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางด้านการออกเสียงคำได้ถูกต้องมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นโดยมีเนื้อหาของแบบฝึกรวม 7 ชุด

เมื่อผู้วิจัยสร้างเครื่องมือแล้วจึงได้นำเสนอเครื่องมือแก่ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของแบบฝึก โดยผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบและให้คำแนะนำเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข และนำแบบฝึกไปทดลองกับกลุ่มย่อยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน เพื่อรวบรวมข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบฝึกที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นซึ่งเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาจร จำนวน 10 คน จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพแบบฝึกตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนหลังใช้แบบฝึก ดังที่ผู้วิจัยจะกล่าวต่อไปในการสรุปผลการวิจัย พร้อมทั้งอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาทดลองครั้งนี้ทำให้ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเห็นพัฒนาการในการออกเสียงที่เป็นปัญหาของผู้เรียน มีประโยชน์ต่อครูผู้สอนซึ่งสามารถนำไปช่วยแก้ปัญหาและเสริมสร้างทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหรือการวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระของผู้เรียนชาวต่างชาติในกลุ่มอื่นๆ ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับชาวญี่ปุ่นจำนวน 7 ชุด ได้แก่

แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/

แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/

แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/

แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/

แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ /เออ/

แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/

แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/

2. แบบฝึกหัดท้ายแบบฝึกในแต่ละชุด

3. แบบทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก

4. แบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกโดยผู้เชี่ยวชาญ

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 รวบรวมและศึกษาข้อมูล

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารเกี่ยวกับเรื่องการสร้างแบบฝึก เรื่องเสียงพยัญชนะและสระในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น และการออกเสียงภาษาไทยของชาวญี่ปุ่น

2. รวบรวมข้อมูลการเอกสารและงานวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือและทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

1. สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหา จำนวน 7 ชุด

2. นำเครื่องมือไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเนื้อหา ภาษารูปแบบ ความถูกต้องเหมาะสม

3. นำเครื่องมือที่ได้ตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้วนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน

4. นำมาทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นและสระที่มีปัญหาและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ตลอดระยะเวลาการทดลอง โดยกำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ตั้งแต่ เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือน มกราคม พ.ศ. 2557 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 60 นาที

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ $E_1/E_2 = 80/80$

2. ศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น โดยใช้ t-test แบบ Dependent

สรุปผลการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อฝึกทักษะการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/ /พ/ /ต/ /ท/ /ง/ และสระ /อือ/ สระ /เออ/ สระ /ออ/ สระ /เอือ/ ให้กับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นและสระดังกล่าวให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการทดลองตามกระบวนการในการหาประสิทธิภาพแบบฝึกและ นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. ได้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น 7 ชุด การนำเสนอเนื้อหาแต่ละชุดประกอบด้วยคำอธิบายการใช้แบบฝึก คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และคำศัพท์ที่ประสมสระที่จะใช้ฝึกการออกเสียงแต่ละชุด สื่อการเรียนการสอนสำหรับครู ภาพประกอบ บัตรคำ และแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีประสิทธิภาพ 90.75/ 90.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยประสิทธิภาพของแบบฝึกทั้ง 7 ชุดอยู่ระหว่าง 83.33– 94.66 / 88.00 – 93.00 (E_1/E_2) ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพตัวแรก (E_1) เฉลี่ยเป็น 90.75 และประสิทธิภาพตัวหลัง (E_2) เป็น 90.00 โดยมีประสิทธิภาพของ E_1 มากกว่าประสิทธิภาพของ E_2 เนื่องจากระหว่างการฝึก คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการนั้นเป็นการวัดในชั้นเรียนหลังจากที่เรียนเนื้อหาในบทเรียนเสร็จ อีกทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อผู้สอน ประกอบกับเนื้อหาในแบบฝึกมีรูปภาพประกอบที่ดึงดูดความสนใจ ผู้เรียนจึงตั้งใจฝึกและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แม้ว่าคะแนนประสิทธิภาพระหว่างการฝึกมีค่ามากกว่าคะแนน

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์แต่ประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทย ที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นชุดนี้ก็ยังคงเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

แสดงว่าแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้เป็นแบบฝึกการออกเสียงประกอบการเรียนการสอน สำหรับชาวญี่ปุ่นได้

3. เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการออกเสียงหลังใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในการฝึกการออกเสียง สามารถแก้ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทย ทำให้ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นและสระเหล่านี้ได้ถูกต้อง ชัดเจน และเป็นการเพิ่มวงศัพท์ให้แก่ผู้เรียนมากขึ้นด้วย

อภิปรายผล

จากการวิจัยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายผลดังนี้

1. ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$) โดยแบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /อ/ ได้ค่าประสิทธิภาพมากที่สุด คือ ร้อยละ 94.66 และแบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ได้ค่าประสิทธิภาพน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 83.33

จากค่าประสิทธิภาพทั้งหมด 7 ชุดคิดเป็นร้อยละ 83.33 – 94.66 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$) แสดงว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทย และได้รับการประเมินประสิทธิภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำด้านเนื้อหา ภาษา และรูปแบบ ผู้วิจัยนำไปปรับปรุงแก้ไข จากนั้นได้นำไปทดลองกับกลุ่มย่อยที่ไม่ใช่กับกลุ่มตัวอย่าง โดยการให้ฝึกแบบฝึกดังกล่าว และทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยสัมภาษณ์ด้านเนื้อหา ภาษา และรูปแบบ และรวบรวมข้อบกพร่องนำไปปรับปรุงแก้ไขให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพ แล้วจึงนำไปทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน และกลุ่มตัวอย่างได้ให้

ความร่วมมือเป็นอย่างดี ส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างราบรื่น ส่งผลให้แบบฝึกทุกชุดผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกตามที่กำหนดไว้ ($E_1 = 80$)

อย่างไรก็ตามพบว่าค่าประสิทธิภาพร้อยละของแบบฝึกแต่ละชุดมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพร้อยละสูงที่สุด $E_1 = 94.66$ คือ แบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/ เนื่องจากเป็นสระที่ออกเสียงง่ายที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับแบบฝึกการออกเสียงสระไทยทั้ง 4 ชุด โดยสังเกตได้จากการทำกิจกรรม ส่วนบทเรียนที่มีค่าประสิทธิภาพร้อยละต่ำที่สุด $E_1 = 83.33$ คือ แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ เนื่องจากผู้เรียนยังสับสนในการออกเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว ต้องเพิ่มเวลาในการฝึกฝนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงซ้ำๆ จนเคยชินกับการขยับปากและการเปล่งเสียงออกจากลำคอ ถึงแม้ว่าแบบฝึกชุดที่ 1 นั้นจะได้ค่าประสิทธิภาพน้อยกว่าในบรรดาแบบฝึกทั้งหมด แต่ก็สามารถผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเพื่อหาประสิทธิภาพตัวหลัง ($E_2 = 80$) จากค่าประสิทธิภาพทั้งหมด 7 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.00 – 93.00 แสดงว่าการทดสอบหลังได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพมากที่สุดคือแบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /ออ/ มีค่าประสิทธิภาพมากที่สุดคือ 93.00 แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/ มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 92.00 แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ /เออ/ และแบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 90.00 แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 89.00 แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/ และแบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ มีค่าประสิทธิภาพน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 88.00 ซึ่งสาเหตุมีดังนี้

2.1 ผู้เรียนสามารถทำคะแนนแบบฝึกการออกเสียงสระ ออ มีค่าประสิทธิภาพมากที่สุด คือ ร้อยละ 93.00 เนื่องจากเป็นสระที่ออกเสียงง่ายที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับแบบฝึกการออกเสียงสระไทยทั้ง 4 ชุด จะสังเกตได้ว่าคะแนนจากการฝึกระหว่างเรียน และการฝึกหลังเรียน ของแบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ ออ มีคะแนนสูงที่สุด แม้ในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีสระ ออ แต่มีเสียง /o/ (โอะ) และเสียง /a/ (อะ) สามารถออกเสียง /o/ + /a/ (โอะ + อะ) ผสมกันแล้วลากเสียงให้ยาวขึ้น หรืออีกวิธีหนึ่งก็คือใช้วิธีอธิบายว่า การออกเสียงสระ /ออ/ ใช้วิธีวางด้านในของปากในการออกเสียง

อ้าปากให้กว้างเล็กน้อย กดลิ้นลงต่ำและดึงลิ้นเข้าไปด้านในปาก พร้อมทั้งผู้สอนทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งผู้เรียนก็จะสามารถออกเสียงสระ /ออ/ ได้ง่ายขึ้น

2.2 แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์รองลงมา คือ แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงสระ /อือ/ ซึ่งมีประสิทธิภาพร้อยละ 92.00 เนื่องมาจากเสียงสระ /อือ/ มีวิธีการอยู่ที่การขยับรูปปากแค่เพียงเหยียดริมฝีปากคล้ายกับการยิ้มหรือขยับรูปปากให้เป็นสระ /อิ/ หายขึ้น พร้อมกับออกเสียง /u/ (อุ) ซึ่งมีในภาษาญี่ปุ่น และลากเสียงให้ยาวจึงไม่ยากนักในการฝึกออกเสียงสระ /อือ/ ให้ถูกต้องชัดเจน นอกจากนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนดูที่ปาก หรือวาดรูปปากบนกระดานเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนและเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

2.3 แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ เออ และ แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 90.00 เท่ากัน แบบฝึกชุดที่ 5 การออกเสียงสระ เออ นั้น การออกเสียงจะคล้ายสระ อือ การออกเสียงสระ อือ ต้องเหยียดริมฝีปากบนคล้ายกับการยิ้ม แต่การออกเสียงสระ เออ ต้องเหยียดริมฝีปากล่างมาด้านหน้าเล็กน้อย ซึ่งสำหรับชาวญี่ปุ่นนั้นค่อนข้างยาก แต่เมื่อฝึกขยับปากซ้ำๆ มีการฝึกหัดอย่างต่อเนื่องก็ช่วยให้เสียงได้คล่องขึ้น ส่วนแบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ที่ได้ค่าประสิทธิภาพร้อยละ 90.00 เท่ากัน เหตุผลมาจากพยัญชนะ /ป/ และ /พ/ มีตำแหน่งที่เกิดจากริมฝีปากเหมือนกัน แตกต่างกันที่เสียง /ป/ เป็นเสียงไม่มีลม แต่เสียง /พ/ เป็นเสียงมีลม ช่วงแรกของการฝึกผู้เรียนบอกว่า ทั้งสองเสียงเหมือนกัน ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อให้ลองฝึกโดยใช้มืออังที่ปาก ผู้เรียนจึงพบว่า การออกเสียงของพยัญชนะต้นทั้งสองแตกต่างกัน เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ถึงความแตกต่างแล้ว ทำให้ฝึกออกเสียงได้ไม่ยากนัก

2.4 แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 89.00 แม้ในภาษาญี่ปุ่นจะไม่มีการใช้เสียง $h(ng)$ เป็นพยัญชนะต้นแต่สามารถนำเสียงนี้มาช่วยในการฝึกออกเสียงได้ โดยใช้เสียง $h + ㄱ = ng + g$ หากเทียบเป็นภาษาไทย คือ งกะ โดยให้ผู้เรียนสร้างลมขึ้นจมูก รวมทั้งใช้ช่วงโคนลิ้นแตะที่เพดานอ่อน

2.5 แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/ และแบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ มีค่าประสิทธิภาพน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 88.00 เท่ากัน แบบฝึกชุดที่ 7 การออกเสียงสระ /เอือ/ นั้น ผู้เรียนมักออกเสียงเป็น อัว เสมอ เนื่องจากภาษาแม่มีอิทธิพลเป็นอย่างมาก จึงต้องใช้วิธีการสอนออกเสียง สระ /เอือ/ มาช่วยนำ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนอ้าปากลากเสียงยาว คือ ออกเสียง อือ + อ้า ซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง จนกลายเป็น เอือ แต่ผู้สอนสังเกตว่า ถ้าผู้เรียนเปลอหรือไม่ตั้งใจมักจะออกเสียงเป็น อัว อยู่เสมอ ทำให้ค่าประสิทธิภาพน้อยที่สุดในแบบฝึกนี้ สำหรับ

แบบฝึกชุดที่ 2 คือการออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ สาเหตุมาจากเสียงพยัญชนะใน ภาษาญี่ปุ่นไม่มีลักษณะของเสียงระเบิดเกิดที่ฟันและปุ่มเหงือกเหมือนในภาษาไทย ทำให้นักเรียน ออกเสียงนี้ค่อนข้างยาก ผู้สอนจึงวาดรูปปากบนกระดานเปรียบเทียบการออกเสียง /ต/ และ /ท/ ซึ่ง อธิบายเป็นภาษาง่ายๆสำหรับผู้เรียนว่า /ต/ ปลายลิ้นแตะที่หลังฟัน ออกเสียงแล้วดึงลิ้นกลับ สำหรับ /ท/ ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือกเหนือฟันขึ้นไปเล็กน้อย ออกเสียงแล้วดึงลิ้นกลับ หลังจาก อธิบายเสร็จออกเสียงให้ฟังและให้ผู้เรียนตั้งใจมองที่ปากและลิ้นของผู้สอน ผู้เรียนบางคนออกได้ทั้ง เสียง /ต/ และ /ท/ แต่บางคนออกเสียงได้แค่ /ต/ ส่วนบางคนออกเสียงได้แค่ /ท/ จึงต้องอาศัยเวลา ในการฝึกซ้ำๆ แต่เมื่อผู้เรียนสามารถแยกได้ว่าต้องวางลิ้นตรงไหน ก็ทำให้สามารถผู้เรียนออกเสียง ทั้ง /ต/ และ /ท/ ได้

3. ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และ สระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกชุดนี้ ได้ค่าประสิทธิภาพเฉลี่ยระหว่างได้รับการฝึกค่าประสิทธิภาพเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.75 และหลังจากได้รับการฝึกค่าประสิทธิภาพเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.00 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึก การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ สามารถเพิ่มทักษะใน การออกเสียงพยัญชนะต้นและสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นให้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น และจากการศึกษาความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนและหลังการใช้ แบบฝึก โดยใช้สถิติ $t - test$ แบบ Dependent ภายหลังจากที่ผู้เรียนได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกชุดนี้ ผู้เรียนมีทักษะและ ความสามารถในการออกเสียงสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

3.1 กิจกรรมการสอนในแผนการสอนทุกแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งกิจกรรมการฝึก ฟังและการฝึกออกเสียง ผู้เรียนจะได้ฝึกฟังจนสามารถแยกความแตกต่างของเสียงได้ก่อน แล้วจึง ตามด้วยการฝึกออกเสียง จนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน โดยเริ่มจากฝึกฟัง ออกเสียงตาม ผู้สอนเป็นรายบุคคล ฝึกออกเสียงเป็นกลุ่ม จากนั้นจึงทดสอบเป็นรายบุคคล ดังนั้นผู้สอนสามารถ ดูแลและใส่ใจได้อย่างทั่วถึง เมื่อผู้เรียนออกเสียงผิดผู้สอนจะสามารถแก้ไขให้ได้อย่างตรงจุด อีกทั้ง เมื่อผู้เรียนพร้อมขั้นที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและเข้าใจถึงความแตกต่างก็จะช่วยผู้สอนอธิบายให้ ผู้เรียนคนอื่นๆฟังด้วย

3.2 เนื้อหาในกิจกรรมเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มฝึกจากคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์ และฝึกออกเสียงคำที่อยู่ในประโยค พร้อมกับมีรูปภาพประกอบ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า

การใช้ภาพประกอบคำศัพท์ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น มีการทนายรูปภาพว่ารูปนี้ น่าจะเป็นคำศัพท์คำใดในแบบฝึก และช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นอยากรู้อยากเรียนแบบฝึกชุด ต่อๆไป ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน การฝึกซึ่งผ่านกิจกรรมหลากหลาย ช่วยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ ไม่รู้สึกที่กำลังถูกบังคับให้พูดออก เสียงคำเดิมซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกตามหลักของแบบฝึกที่ดีที่มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. เป็นแบบฝึกหัดแบบฝึก ฟัง-พูด
2. เป็นแบบฝึกที่สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่าง

บุคคล

3. เป็นแบบฝึกที่สร้างความสนใจและจูงใจนักเรียน โดยใช้ภาพประกอบแบบ ฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เริ่มฝึกโดยออกเสียงระดับพยางค์ คำเดี่ยว คำคู่ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ

4. เป็นแบบฝึกที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน คือ เป็นแบบฝึกสั้นๆ ง่ายๆ แบบฝึกหนึ่งๆ เจาะลึกเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว และใช้เวลาในการฝึกครั้งละประมาณ 30 - 50 นาที

5. เป็นแบบฝึกที่มุ่งเสริมสร้างบรรยากาศ เพื่อความสนุกสนาน และ กระตือรือร้นให้แก่นักเรียน แบบฝึกจึงมีกิจกรรมใช้เพื่อการสอนหลายๆ ชนิดมาประกอบ เช่น การ ฝึกด้วยการใช้บัตรภาพ และประโยค บัตรคำ นิทาน เกมต่างๆ เป็นต้น (ประสงค์ ราชณสุข. 2532: 56)

จากการทดสอบหลังฝึกแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ทางด้านภาษาสามารถ ฝึกได้ถ้าครูผู้สอนมีวิธีการ กระบวนการ และมีแบบฝึกที่มีคุณภาพก็จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะการออก เสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจนและรวดเร็ว

3.3 แบบฝึกมีคุณลักษณะที่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของผู้เรียน เนื้อหาไม่ซับซ้อนจนเกินไป ใช้เวลาพอเหมาะ ช่วยสร้างความมั่นใจในการออกเสียงภาษาไทยมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการออกเสียง เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้หลักจิตวิทยาการสร้างแบบ ฝึกตามทฤษฎีของธอร์นได์ท์ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการ ตอบสนอง โดยใช้รูปภาพที่ผู้เรียนรู้จักนำมาฝึกการออกเสียง

3.4 ด้านกิจกรรมระหว่างการสอน กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนบอกความต่างของพยัญชนะ ต้นโดยใช้วิธี แบนมือหรือกำมือ สร้างความสับสนให้แก่ผู้เรียนเล็กน้อย กล่าวคือ ผู้เรียนจำไม่ได้ว่า

ต้องแบมือ หรือ กำมือ เช่น ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนกำมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /ป/ และให้ผู้เรียนแบมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /พ/ เมื่อผู้เรียนจำไม่ได้ว่าต้องแบมือ หรือกำมือ ผู้สอนจึงเขียนกำกับไว้บนกระดาน ทำให้ผู้เรียนต้องเสียเวลาดูให้แน่ใจก่อนที่จะตอบคำถามได้ ดังนั้นผู้สอนสามารถปรับใช้วิธีอื่นในการสอนได้ เพื่อเป็นการประหยัดเวลาในการฝึก รวมทั้งสามารถกำหนดและจัดกิจกรรมได้หลากหลายรูปแบบตามระดับความสามารถของผู้เรียน เช่น ให้มีการเรียนการสอนทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในระหว่างได้รับการฝึกและเป็นไปตามวัตถุประสงค์และแผนการสอนที่กำหนดไว้

3.5 ผู้เรียนได้วงศัพท์เพิ่มมากขึ้น นอกเหนือจากคำที่ต้องใช้ฝึก ซึ่งเป็นคำสำหรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น คำว่า “อีกฝ่าย” อยู่ในแบบฝึกชุดที่ 6 การออกเสียงสระ /อ/ ซึ่งเป็นคำที่ผู้เรียนบอกว่าอยากรู้คำศัพท์คำนี้ เพราะใช้คำว่า “คนอื่น” มาโดยตลอด

3.6 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เหมาะสำหรับผู้เรียนระดับกลาง หากต่ำกว่าระดับกลางควรมีผู้สอนเป็นผู้อธิบายขยายความเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ได้มากยิ่งขึ้น

3.7 ผู้เรียนสามารถฝึกได้ด้วยตนเอง เพราะในแบบฝึกมีคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถเขียนคำอ่านเป็นภาษาของตัวเอง นอกจากนี้ในแบบฝึกยังมีรูปภาพที่แสดงความหมาย และผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์จากการเรียนในห้องเรียนมาแล้ว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขเสียงที่มีปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นในระดับอื่นๆ
2. ควรมีการสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไขเสียงภาษาไทยที่มีปัญหาสำหรับผู้เรียนชาติอื่นๆ
3. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงคำในภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจนในรูปแบบต่างๆ เช่น ซีดีรอม (CD-Rom) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปศึกษาได้ด้วยตนเอง

บรรณานุกรม

- กมล ดิษฐกมล. (2509). “กลวิธีการสอนวิชาทักษะ” *ศูนย์ศึกษา*. 13 (1): 12 – 13.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2515). “แนวการสอนภาษาไทย” *เอกสารนิเทศการศึกษาคู่มือครูภาษาไทย*.
พระนคร: หน่วยศึกษานิเทศ. กรมการฝึกหัดครู.
- (2511). *การสอนในชั้นประถม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กฤษณา สุภาพักตร์. (2551). *แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ*.
สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกษร รongเดช. (2522). *แบบฝึกหัดเพื่อสอนช่วยเสริมการออกเสียงพยัญชนะ “ง” “ฟ” “ฝ” “คว”
และ “ขว” สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- จุรีรัตน์ ทองพานิชย์. (2538). *การสร้างแบบฝึกแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการ
ประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย)
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชិเกะยะ ฮาทาเคะยามะ. (2554). *การศึกษายุทธศาสตร์การจำแนกเสียงและการออกเสียงพยัญชนะ
นาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น: ในแง่อิทธิพลของเสียงที่ตามมา*.
สารนิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2516). “ข้อสังเกตในการสอนการใช้ภาษา” *เอกสารประกอบการบรรยาย
การสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐชยา ฐานีสร. (2537). *การเปรียบเทียบผลของการฝึกคิดเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อ
ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดใหญ่
วิทยาลัย อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎิพร ชานีโรคสานต์. “ปัญหาการใช้ภาษาไทย” *วิทยุศึกษา* 17 สิงหาคม - กันยายน 2520.

- โตชียูกิ นะงะกะวะ. (2541). การแปรตามวัจนลีลาของเสียงนาสิกท้ายพยางค์ในภาษาไทยของ
นักศึกษานิวซีแลนด์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ถาน ก้ว หมิง. (2554). แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน.
สารนิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โทบิซาวะ เรียว. (2556, 25 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดยเอกนรี แรงสูงเนิน ที่โรงเรียนภาษาภษา.
นาที่ เกิดอรุณ. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กในระดับก่อน
วัยเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ฝึกทักษะด้วยการเล่นเกมและการใช้แบบฝึก.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ชวนะพานิช. (2518). การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยเรื่อง"สระเสียงยาว" สำหรับชั้น
ประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา วิจาระนันท์. (2551). การสร้างแบบเรียนเรื่องการทำบุญสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ.
สารนิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2548). การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- (2551, มกราคม - มีนาคม). การสอนการอ่านและเขียนคำไทยให้คนต่างชาติ. วารสาร
ราชบัณฑิตยสถาน. 33(1): 189-190.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (2520). ทำอย่างไรจึงจะสอนให้เด็กสะกดคำได้ดี. ประชาศึกษา.
- นิภา เล็กบำรุง. (2518). พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร
เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน. ปริญญาณิพนธ์
กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ประพนธ์ จำยเจริญ. (2536). รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
ความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่สอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น
และแบบฝึกหัดในแบบเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประภาพรณ เอี่ยมสุภชาติ. (2543). “การเรียนรู้ภาษาของเด็กประถมศึกษา”. ใน เอกสาร
การสอนชุดวิชา การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 3
นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). รายงานการวิจัยการศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด
ภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2547). สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศใน
ประเทศไทย. รายงานการวิจัย. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูทัย. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรรณธิภา อ่อนแสง. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว
ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาว ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการ
สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดย
ใช้แบบฝึกทั่วไปในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เพียงจิต อังโพธิ์. (2529). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำป้องกันเสียงของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวังสะพุง จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ยูคิอะ โอภาวะ. (2556, 30 เมษายน). สัมภาษณ์โดย เอกนรี แรงสูงเนิน ที่โรงเรียนภาษาภาษา.
รัชนี้ ศรีไพรวรรณ. (2527). การสอนกลุ่มทักษะ 1. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2540). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วนิดา ราชรักษ์. (2548). การพัฒนาแบบฝึกความสามารถในการแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษา ปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิพุธ โสภวงศ์. (2527). การสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย หน่วย 12 การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่
ใช้ภาษาถิ่นในระดับประถมศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
ถ่ายเอกสาร.

- วู้ ธิ กิม อวันท์. (2553). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2517). แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2523). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภมาศ ด่านพานิช. (2541). การศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรง มาตราตัวสะกด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปริญญาโท กศ. ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุสิทธิ์ นราสุวรรณ. (2547). ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น. ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2525). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บำรุงสาสน์.
- สมชัย ไชยกุล. (2526). การสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำสะกดด้วยแม่ กก กด และ กบ สำหรับนักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมพงศ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. (2549). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: มิ่งเมือง.
- สมศรี วรประเสริฐศิลป์. (2552). แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ สำหรับ นักเรียนชาวจีน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุจรีต เพียรชอบ. (2531). การพัฒนาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจรีต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์มพรรย์. (2523). วิธีการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุธาสนี สิทธิเกษร. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดในการอ่านกับความสามารถในการรับรู้เสียงคำพยางค์เดียวในภาษาไทย : กรณีศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุรีเนตร จรัสจรุงเกียรติ. (2550). การแปรของหน่วยเสียง /p/ / ph/ และ /b/ ในตำแหน่งต้นพยางค์และระหว่างสระ และหน่วยเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ของคำในภาษาไทย: กรณีศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ. ใน จุลสารลายไทย ฉบับพิเศษ วันภาษาไทยแห่งชาติ: 2 - 13.
- หญิงน มาย เฟื่อง. (2552). ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ ศรีชัยนันท์. (2555, 17 กันยายน). สัมภาษณ์โดย เอกนรี แร่งสูงเนิน ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ.
- อัจฉรา ชิวพันธ์; และคนอื่นๆ. (2532). หลักภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ: บรรณกิจการพิมพ์.
- ฮาตะ ฮิเดกิ. (2556, 31 มกราคม). สัมภาษณ์โดย เอกนรี แร่งสูงเนิน ที่โรงเรียนภาษาภาษาฯ.
- Billow, F.L. (1962). *The Teacher Work Out His Own Exercises: The Techniques of Language Teaching*. London: Green and Company Ltd.
- Bangkok nihonjin shoukoukaigisho. (2550). สถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศไทย. สิงหาคม 2551.
- Hideo Maruyama. (2551). *Hakken Taigohatsuon Nihongo kara manabu kokonotsu no pointo*. pp.12,57,60-63,79-80,88,96-98. Bangkok: Pimdee karnpim.
- Mikami Naomitsu. (2545). *Taigo no Kiso*. pp.11-15. Tokyo: Hakusuisha.
- Oka Shigenori. (2553). *Thai moji kyoshitu*. pp.8-9. Bangkok: Sirivatana Interpret Public Co.,Ltd.
- Petty, G. (1963). *Language Workbook and Practice Materials. Development Language Skills in the Elementary School*. New York: Allyn and Bacon, Inc.
- Tsujimura, Natsuko. (1996). *An Introduction to Japanese Linguistics*. United Kingdom: Blackwell.

ภาคผนวก ก
แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทย
ที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

คำชี้แจง

การใช้แบบบันทึกผลการทดสอบ

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

1. แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมือสำหรับครูเพื่อใช้บันทึกคะแนนการออกเสียงของผู้เรียน โดยใช้แบบทดสอบ 1 ชุดต่อผู้เรียน 1 คน แบบทดสอบนี้จะใช้ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. แบบทดสอบมีจำนวนคำรวม 35 คำ พร้อมตารางบันทึกผลการออกเสียงของผู้เรียน
3. การให้คะแนน ถ้าผู้เรียนออกเสียงถูกต้องให้ 1 คะแนน ออกเสียงผิดให้ 0 คะแนน รวมทั้งสิ้น 35 ข้อ 35 คะแนน
4. วิธีการทดสอบ ครูให้ผู้เรียนแต่ละคนออกเสียงทีละคำ ครูฟังแล้วบันทึกผลการออกเสียงของผู้เรียน

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1	ป่า				
2	พา				
3	เพื่อน				
4	เพื่อน				
5	พัง				
6	ตำ				
7	ท่า				
8	ตาย				
9	ตา				
10	ทา				
11	เจียบ				
12	เงาะ				
13	เงิน				
14	งู				
15	ง่วง				
16	มือ				
17	ชื่อ				
18	ลิ้ม				
19	ดื่ม				
20	ตื่น				
21	เจอ				
22	เดิน				
23	เขิน				
24	เต็ม				
25	เปิด				

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
26	รอ				
27	สอง				
28	นอน				
29	มอง				
30	บอก				
31	เนื้อ				
32	เบื่อ				
33	เลือก				
34	เดือน				
35	เหนื่อย				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

และสระไทยที่เป็นปัญหา

สำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

โดย เอกนรี แรงสูงเนิน

คำชี้แจงในการใช้แบบฝึก

1. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ชูตนี้ ใช้สำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่มีปัญหาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 5 เสียง /ป/ /พ/ /ต/ /ท/ /ง/ และสระ อือ เออ ออ และ เอื้อ

แบบฝึกชุดนี้ได้รวบรวมคำที่ออกเสียงคล้ายกัน แต่แตกต่างกันที่พยัญชนะต้น เช่น ปา กับ พา หรือ ตา กับ ทา เป็นต้น โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงและสังเกตความแตกต่างของพยัญชนะต้นนั้นๆ ส่วนแบบฝึกเรื่องเสียงสระ ได้รวบรวมคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระที่ต้องฝึกคือ /อือ/ /เออ/ /ออ/ และ /เอื้อ/ โดยคัดเลือกคำไทยที่ชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน

2. แบบฝึกชุดนี้มีทั้งหมด 7 ชุด เรียงตามลำดับดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/ และ /พ/

แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ต/ และ /ท/

แบบฝึกชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ง/

แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงสระ /อือ/

แบบฝึกชุดที่ 5 แบบฝึกการออกเสียงสระ /เออ/

แบบฝึกชุดที่ 6 แบบฝึกการออกเสียงสระ /ออ/

แบบฝึกชุดที่ 7 แบบฝึกการออกเสียงสระ /เอื้อ/

3. แบบฝึกแต่ละชุดแบ่งเป็น

3.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

3.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

3.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่อยู่ในประโยค

3.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนทั้งก่อนฝึกและ

หลังฝึกเป็นรายบุคคล

4. ครูควรศึกษาหลักการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและ สระแต่ละเสียง ว่าใช้ฐานกรณ์ใด และสามารถอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้องชัดเจน

5. ครูควรทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนก่อนฝึกและหลังฝึก รวมทั้งบันทึกผลการฝึกไว้เพื่อดูพัฒนาการในการออกเสียงของผู้เรียน

6. ครูควรศึกษาคำชี้แจง แบบทดสอบ กิจกรรมการฝึก ในแบบฝึกแต่ละชุดให้ครบถ้วน

7. ครูควรเตรียมแบบฝึกแต่ละชุดให้เท่ากับจำนวนผู้เรียน เพื่อให้สามารถใช้ฝึกได้ทันที
8. ครูควรเตรียมบัตรคำเพื่อประกอบการฝึกออกเสียง
9. แบบฝึกแต่ละชุดใช้เวลาประมาณ 50 นาที ซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความสามารถของผู้เรียน
10. ครูสามารถแนะนำให้ผู้เรียนไปฝึกนอกเวลาเพื่อพัฒนาการออกเสียงให้ถูกต้อง

แบบฝึกชุดที่ 1

การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

/บ/และ/พ/

แบบฝึกชุดที่ 1

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ป/ และ /พ/

ชุดที่ 1.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 1.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 1.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 1.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 1.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่มี /ป/ และ /พ/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /ปา-พา/ /ปี-พี/ /เปื้อน-เพื่อน/ /ปัง-ปัง/ /ปั้น-พั้น/
2. แบบฝึกหัดการฟัง

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ทีละคู่ เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตความแตกต่าง และให้ผู้เรียนบอกว่า คำศัพท์ที่ครูออกเสียงทีละคู่ นั้นเหมือนหรือต่างกัน เช่น

ครู		ผู้เรียน
ปา – ปา	----->	เหมือนกัน
ปา – พา	----->	ต่างกัน
พา – พา	----->	เหมือนกัน
พา – ปา	----->	ต่างกัน
ปา – ปา	----->	เหมือนกัน

3. ครูกำหนดให้ผู้เรียนยกมือขึ้นเมื่อได้ยินคำที่มี /ป/ เป็นพยัญชนะต้น และให้ผู้เรียนนั่งเฉยๆเมื่อได้ยินคำที่มี /พ/ เป็นพยัญชนะต้น เช่น

ครู		ผู้เรียน
เบื่อน	----->	ยกมือ
เพื่อน	----->	นั่งเฉยๆ
พี	----->	นั่งเฉยๆ
ปี	----->	ยกมือ

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1. ปา   พา

2. ปี   พี

3. เปื่อน   เพื่อน

4. ป้ง   ฟ้ง

5. ปั้น   พัน

รวม.....คะแนน

เฉลย

1.ปา

2.ปี

3.เพื่อน

4.ป้ง

5.พัน

แบบฝึกที่ 1.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน โดยฝึกจากคำพยางค์เดียวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ที่มี /ป/และ/พ/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดียว ได้แก่ /ปา-พา/ /ปี-พี/ /เปื้อน-เฟื้อน/ /ปัง-ปัง/ /ปัน-พัน/
  2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ปาเป้า เสือเปื้อน เพื่อนดี พันบาท ของปัง ขนมปัง แบ่งปัน
- ปีหน้า
3. บัตรภาพ ได้แก่ เสือเปื้อน พันบาท ขนมปัง ของปัง ปีหน้า
  4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดียวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ทีละคู่ เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตความแตกต่าง และให้ผู้เรียนบอกว่า คำศัพท์ที่ครูออกเสียงทีละคู่ นั้นเหมือนหรือต่างกัน เช่น

ครู	ผู้เรียน
เปื้อน – เปื้อน ----->	เหมือนกัน
เฟื้อน – เปื้อน ----->	ต่างกัน
เพื่อน – เพื่อน ----->	เหมือนกัน

3. ครูให้ผู้เรียนทีละคน ออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ปาเข้า	เสื่อเปื้อน	เพื่อนดี	พันบาท
ของพัง	ขนมปัง	แบ่งปัน	ปีหน้า

5. ครูกำหนดให้ผู้เรียนกำมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /ป/ และให้ผู้เรียนแบมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /พ/ เช่น

ครู		ผู้เรียน
เสื่อเปื้อน	----->	กำมือ
เพื่อนดี	----->	แบมือ
ปีหน้า	----->	กำมือ
ของพัง	----->	แบมือ

6. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

7. ครูชูบัตรภาพทีละภาพให้ผู้เรียนทีละคน แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

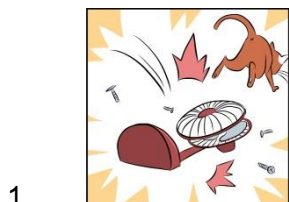
ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

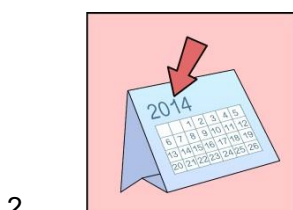
แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. ของปัง   2. ปีหน้า   3. พันบาท   4. ขนมปัง   5. เสื้อเปื้อน

แบบฝึกที่ 1.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ /ป/ และ /พ/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ปาเป้า เสื้อเปื้อน เพื่อนดี พันบาท ของปัง ขนมปัง แบ่งปัน
ปีหน้า
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
 พัฒลมของเพื่อนปัง
 ขนมปังมีรอยเปื้อน
 เพื่อนมีเงินหนึ่งพันบาท
 พาหมาไปเดินเล่น
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 1.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่มีพยัญชนะต้น /ป/ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

ขนมปังมีรอยเปื้อน -----> 2 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่มีพยัญชนะต้น /พ/ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

พัฒนาของเพื่อนพ้อง -----> 3 คำ

ประเมินผล

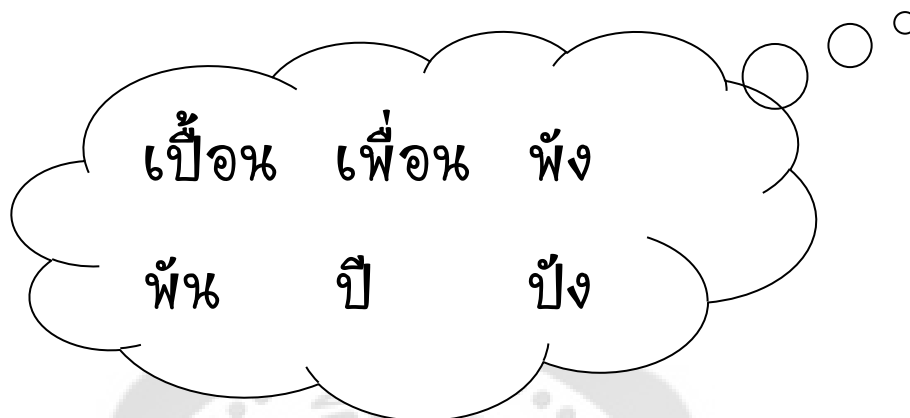
สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. เสื้อราคาหนึ่ง.....บาท
2. แม่อายุ 45 .....
3. ที่วีที่ซื้อมาเมื่อวาน.....แล้ว
4. มีรอย.....บนกางเกง
5. ฉันชอบไปเที่ยวกับ.....

เฉลย

1. พัง   2. ปี   3. พัง   4. เป็๋น   5. เพื่อน

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ และ /พ/

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	ปา				
2.	ปี				
3.	เปื้อน				
4.	ปัง				
5.	ป็น				
6.	พา				
7.	พี				
8.	เพื่อน				
9.	ปัง				
10.	พัน				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

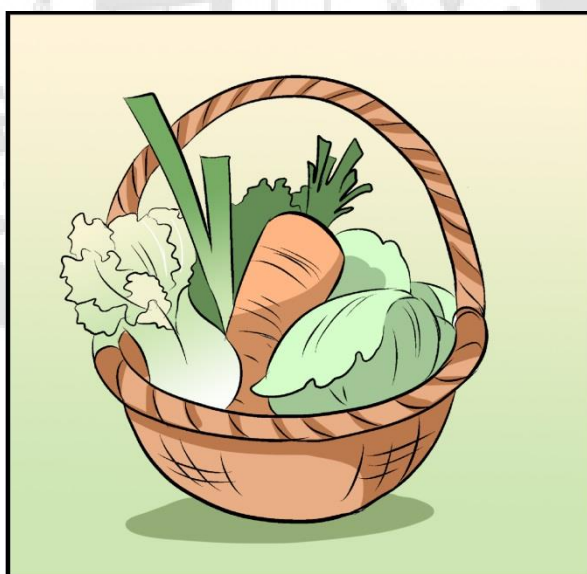
ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 2

การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

/ต/และ/ท/

แบบฝึกชุดที่ 2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ต/ และ /ท/

ชุดที่ 2.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 2.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 2.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 2.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 2.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่มี /ต/ และ /ท/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /ต่า-ท่า/ /ต่าย-ท่าย/ /เตา-เทา/ /ตา-ทา/ /ตอง-ทอง/
2. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ทีละคู่ เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตความแตกต่าง และให้ผู้เรียนบอกว่า คำศัพท์ที่ครูออกเสียงทีละคู่ นั้นเหมือนหรือต่างกัน เช่น

ครู		ผู้เรียน
ตา – ตา	----->	เหมือนกัน
ตา – ทา	----->	ต่างกัน
ทา – ทา	----->	เหมือนกัน
ทา – ตา	----->	ต่างกัน
ทา – ทา	----->	เหมือนกัน

3. ครูกำหนดให้ผู้เรียนยกมือขึ้นเมื่อได้ยินคำที่มี /ต/ เป็นพยัญชนะต้น และให้ผู้เรียนนั่งเฉยๆเมื่อได้ยินคำที่มี /ท/ เป็นพยัญชนะต้น เช่น

ครู		ผู้เรียน
ตา	----->	ยกมือ
ทาน	----->	นั่งเฉยๆ
ทาย	----->	นั่งเฉยๆ
ท่า	----->	ยกมือ

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.	ตา	ทา
2.	ตาย	ทาย
3.	ทำ	ตำ
4.	เทา	เตา
5.	ทอง	ทอง
- รวม.....คะแนน

เฉลย

- 1.ทา   2.ตาย   3.ทำ   4.เตา   5.ทอง

แบบฝึกที่ 2.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน โดยฝึกจากคำพยางค์เดี่ยวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์ที่มี /ต/ และ /ท/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /ตำ-ท่า/ /ตาย-ท่าย/ /เตา-เทา/ /ตา-ทา/ /ตอง-ทอง/
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ทำงาน ตำพริก ไบตอง ทองคำ เตาด่าน สีเทา ตาโต ทาครีม
3. บัตรภาพ ได้แก่ ทำงาน เตาด่าน สีเทา ไบตอง ทาครีม
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดี่ยวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ทีละคู่ เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตความแตกต่าง และให้ผู้เรียนบอกว่า คำศัพท์ที่ครูออกเสียงทีละคู่ นั้นเหมือนหรือต่างกัน เช่น

ครู		ผู้เรียน
ท่า – ท่า	----->	เหมือนกัน
ท่า – ตำ	----->	ต่างกัน
ตำ – ตำ	----->	เหมือนกัน

3. ครูให้ผู้เรียนที่ละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ทำงาน	ตำพริก	ไบตอง	ทองคำ
เตาถ่าน	สีเทา	ตาโต	ทาครีม

5. ครูกำหนดให้ผู้เรียนกำมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /ต/ และให้ผู้เรียนแบมือเมื่อได้ยินคำที่มีพยัญชนะต้น /ท/ เช่น

ครู		ผู้เรียน
ไบตอง	----->	กำมือ
ทำงาน	----->	แบมือ
ตาโต	----->	กำมือ
สีเทา	----->	แบมือ

6. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ทำงาน   เตาถ่าน   สีเทา   ไบตอง   ทาครีม

7. ครูชูบัตรภาพทีละภาพให้ผู้เรียนที่ละคน แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

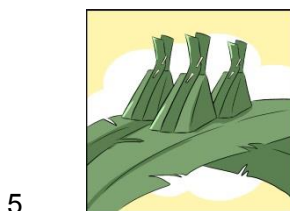
ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. ทำงาน   2. ทาครีม   3. สีเทา   4. เต่าถ่าน   5. ไร่ตอง

แบบฝึกที่ 2.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ /ต/ และ /ท/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ทำงาน ตำพริก ไบตอง ทองคำ เต่าฟีน สีเทา ตาโต ทาครีม
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
  - พ่อทำงานที่บริษัท
  - เขามีเสื้อสีเทา
  - ไบตองมีสีเขียว
  - บ้านลุงขาวด้วยเต่าถ่าน
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 2.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่มีพยัญชนะต้น /ต/ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

ใบตองมีสี่เหลี่ยม -----> 1 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่มีพยัญชนะต้น /ท/ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

พ่อทำงานที่บริษัท -----> 2 คำ

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดมาให้เติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. เขาเป็นคนรวย จึงมี.....มากมาย
2. กางเกงสีเหลืองไม่เข้ากับเสื้อสี.....
3. พ่อไป.....งานที่บริษัททุกวัน
4. ยาย.....น้ำพริก
5. ไปทะเลต้อง.....ครีมกันแดด

เฉลย

1. ท่อง   2. เทา   3. ทำ   4. ตำ   5. ทา

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ต/ และ /ท/

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	ตำ				
2.	ตาย				
3.	เตา				
4.	ตา				
5.	ทอง				
6.	ท่า				
7.	ทาย				
8.	เทา				
9.	ทา				
10.	ทอง				

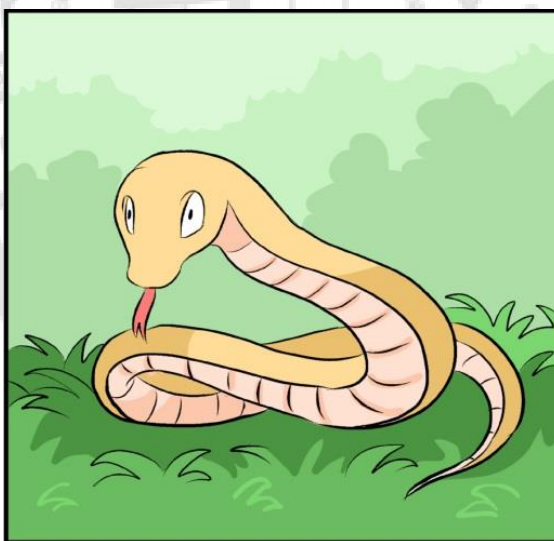
ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 3

การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ง/

แบบฝึกชุดที่ 3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ง/

ชุดที่ 3.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 3.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 3.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 3.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 3.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถเข้าใจการออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่มี /ง/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /ง/ /เงาะ/ /เงิน/ /งก/ /เงียบ/
2. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูถามผู้เรียนว่าพยัญชนะต้น /ง/ ออกเสียงต่างกับพยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ อย่างไร และพยัญชนะต้น /ง/ ออกเสียงคล้ายกับพยัญชนะต้นตัวใดในความคิดของผู้เรียน จากนั้นครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะต้นแต่ละตัว และออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนฟังอีกครั้ง
3. ครูออกเสียงคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น /ง/ และคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ พร้อมให้ผู้เรียนยกมือขึ้นเมื่อได้ยินเสียงคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น /ง/ หรือนั่งเฉยๆ เมื่อได้ยินคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ เช่น

ครู		ผู้เรียน
เงิน	----->	ยกมือ
งก	----->	ยกมือ
นก	----->	นั่งเฉยๆ
เงาะ	----->	ยกมือ

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.	งู	กู
2.	เกาะ	เงาะ
3.	เกิน	เงิน
4.	เจียบ	เหนียบ
5.	นก	งก
- รวม.....คะแนน

เฉลย

1.งู	2.เงาะ	3.เงิน	4.เจียบ	5.งก

แบบฝึกที่ 3.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ง/ และพยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ และ พยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน โดยฝึกจากคำพยางค์เดี่ยวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์ที่มี /ง/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /ง/ /เงิน/ /เงาะ/ /งก/ /เงียบ/
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ง่วงนอน งุนงง งวงช้าง คณก เงาะแดง มีเงิน
3. บัตรภาพ ได้แก่ คณก เงาะแดง ง่วงนอน งุนงง มีเงิน
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดี่ยวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ที่มีทั้งพยัญชนะต้น /ง/ และคำที่มีพยัญชนะต้น/น/ และ /ก/ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าได้ยินเสียงพยัญชนะต้น /ง/ ในคำใดบ้าง เช่น

ครู	ผู้เรียน
งู กิน เงาะ มา ----->	งู และ เงาะ
นิต มี เงิน นะ ----->	เงิน

3. ครูให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่ ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดครูจะตอบว่าไม่มี

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ง่วงนอน

งูหงง

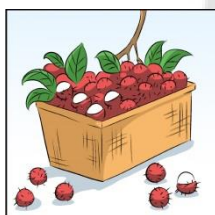
งวงช้าง

คนงก

เงาะแดง

มีเงิน

5. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

เงาะแดง

งูหงง

คนงก

ง่วงนอน

มีเงิน

6. ครูชูบัตรภาพทีละภาพ แล้วให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

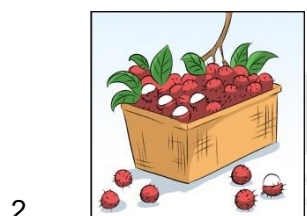
แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. มีเงิน   2. เงาะแดง   3. คนงก   4. งูหนง   5. ง่วงนอน

แบบฝึกที่ 3.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดียวในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถแยกความแตกต่างของพยัญชนะต้น /ง/ และ พยัญชนะต้น /น/ และ /ก/ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/ และ พยัญชนะต้น/น/ และ /ก/ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ /ง/ เป็นพยัญชนะต้น

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ง่วงนอน งุนงง งวงช้าง คนงก เงาะแดง มีเงิน งามง่า งูพิษ
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
  - แมวน้อยง่วงนอนง่าย
  - เงาะมีสีแดง
  - คุณป้าเป็นคนขี้ก
  - คุณตาบ่นงามง่าเรื่องงูหน้าบ้าน
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 3.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่มีพยัญชนะต้น /ง/ ว่ามีกี่คำ
เช่น

ครู		ผู้เรียน
แมวน้อยวงนอนง่าย	----->	2 คำ
เงาะมีสีแดง	----->	1 คำ
คุณป้าเป็นคนขี้ก	----->	1 คำ
คุณตาบ่นงม้งาเรื่องงูหน้าบ้าน	----->	2 คำ

ประเมินผล

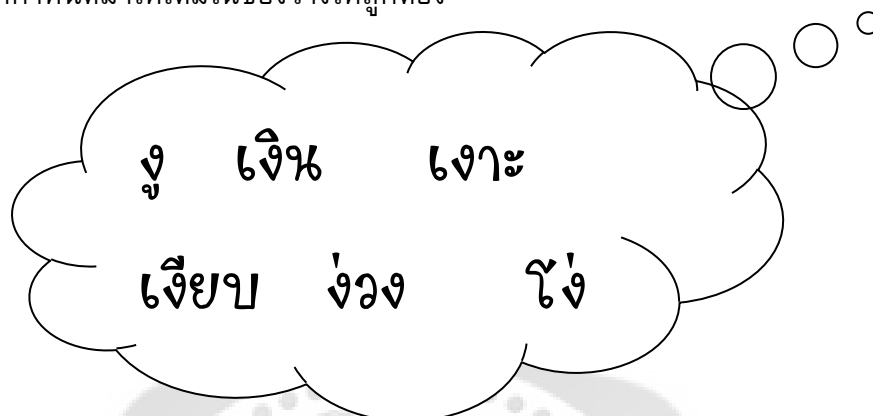
สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดมาให้เติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. ผลไม้ที่ฉันชอบคือ.....
2. เวลาเข้าป่าให้ระวัง.....พิษ
3. เมื่อคืนนอนไม่หลับ วันนี้เขาจึง.....นอน
4. ถ้าไม่มี.....ก็ใช้ชีวิตลำบาก
5. ตอนกลางคืน บ้านที่ต่างจังหวัดจะ.....มาก

เฉลย

1. เเงาะ   2. งู   3. ง่วง   4. เงิน   5. เจียบ

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ง/

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	งก				
2.	เจียบ				
3.	เงาะ				
4.	เงิน				
5.	งู				
6.	ง่วง				
7.	โง่				
8.	งวง				
9.	งูจงอาง				
10.	งิมงำ				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

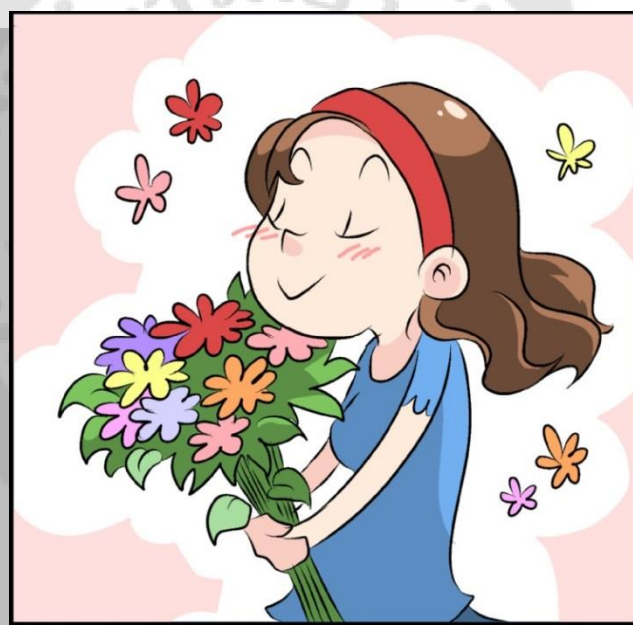
หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 4

การออกเสียงสระ อีอ

แบบฝึกชุดที่ 4

แบบฝึกทักษะการออกเสียงสระ อือ

ชุดที่ 4.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 4.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 4.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ ในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 4.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 4.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถเข้าใจการออกเสียงสระ อือ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่ประสมด้วยสระ อือ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /มือ / ถือ / ชือ / ช้อ / ลิม / ต้ม / ตื่น / ลิ่น / ยิน / มิด /
2. แบบฝึกหัดการฟัง

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูถามผู้เรียนว่าเสียงสระ อือ ในภาษาไทย ออกเสียงคล้ายสระเสียงใดในภาษาแม่ของผู้เรียน จากนั้นครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงสระ อือ และเสียงสระที่ออกเสียงคล้ายสระ อือ ในภาษาแม่ของผู้เรียน (ซึ่งผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น สระ อุ) พร้อมกับออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง
3. ครูออกเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ อือ และคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน พร้อมให้ผู้เรียนพูดคำว่า “ใช่” เมื่อได้ยินเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วย สระ อือ หรือพูดคำว่า “ไม่ใช่” เมื่อได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น

ครู		ผู้เรียน
ถือ	----->	ใช่
อุ	----->	ไม่ใช่

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.	มือ	มู	
2.	ชื่อ	ชู่	
3.	คู่ม	ดื่่ม	
4.	ลู่ม	ลื่่ม	
5.	มีด	มูด	
- รวม.....คะแนน

เฉลย

1.มือ	2.ชื่อ	3.ดื่่ม	4.ลื่่ม	5.มีด

แบบฝึกที่ 4.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ โดยฝึกจากคำพยางค์เดียวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ที่ประสมด้วยสระ อือ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดียว ได้แก่ /มือ /ถือ /ชื่อ /ซื้อ /ลิ้ม /ดื่ม /ตื่น /ลิ้น /ยื่น /มีด /
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ถือของ ลิ่นลัม ชื้ลัม ดื้มน้ำ ตื่นนอน ยื่นขึ้น ห้องมีด ชื่อจริง
3. บัตรภาพ ได้แก่ ถือของ ลิ่นลัม ดื้มน้ำ ตื่นนอน ชื่อจริง
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดียวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ อือ และคำที่ประสมด้วยสระ อู แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ อือ ในคำใดบ้าง เช่น

ครู	ผู้เรียน
กู อยู่ ใน ที่ มีด ----->	มีด
ครู เขียน ชื่อ ----->	ชื่อ

3. ครูให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่ ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดครูจะตอบว่าไม่มี

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ถือของ

ลื่นล้ม

ขี้ลืม

ดื่มน้ำ

ตื่นนอน

ยืนขึ้น

ห้องมืด

ชื่อจริง

5. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ถือของ

ลื่นล้ม

ดื่มน้ำ

ตื่นนอน

ชื่อจริง

6. ครูชูบัตรภาพทีละภาพ แล้วให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

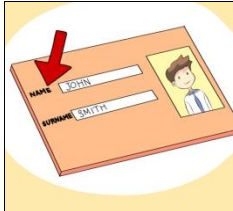
ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

1.

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

2.

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

3.

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

4.

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

5.

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. ชื่อจริง   2. ดื่มน้ำ   3. ตื่นนอน   4. ถือบของ   5. ลื่นล้ม

แบบฝึกที่ 4.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ ในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ อือ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ อือ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ถือของ ลิ่นลัม ชี้ลัม ตุ่มน้ำ ตุ่นนอน ยืนขึ้น ห้องมืด ชื่อจริง
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
  - ครูตุนักเรียนยืนขึ้น
  - คุณตาเป็นคนชี้ลัม
  - นักเรียนถือกระเป๋า
  - เขาดุ่มน้ำเย็นตอนเช้า
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 4.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ อือ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

นักเรียนถือกระเป๋ -----> 1 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ อู ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

ครูดูนักเรียนยืนขึ้น -----> 2 คำ

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. เขา.....นอนตอนเจ็ดโมงเช้า
2. คุณตาอายุมากแล้วเลยขี้ .....
3. ฉันมี.....เล่นว่า "นิต"
4. เราควร.....น้ำวันละแปดแก้ว
5. บ้าน.....สนิทเพราะไฟดับ

เฉลย

1. ตื่น   2. ลืม   3. ชื่อ   4. ตุ่ม   5. มีด

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก

เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ อือ

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	มือ				
2.	ถือ				
3.	ชื่อ				
4.	ชื่อ				
5.	ลิ้ม				
6.	ดื่ม				
7.	ตื่น				
8.	สิ้น				
9.	ยื่น				
10.	มีด				

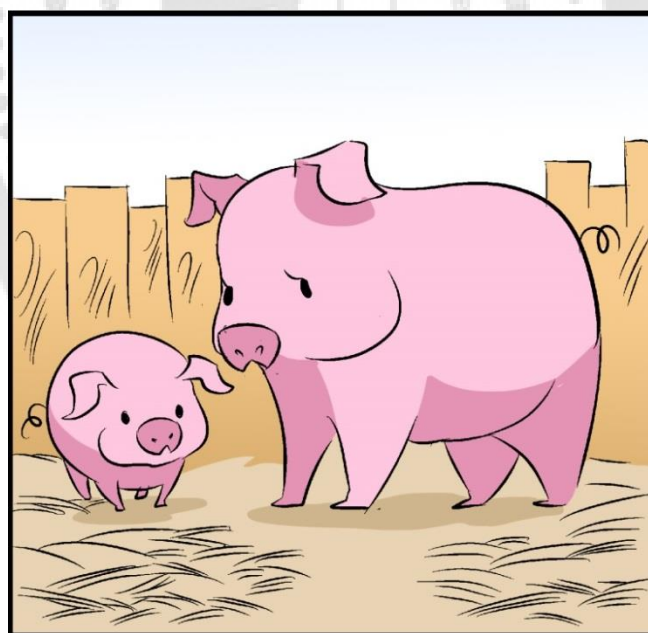
ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 5

การออกเสียงสระ เออ

แบบฝึกชุดที่ 5

แบบฝึกทักษะการออกเสียงสระ เออ

ชุดที่ 5.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 5.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 5.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ ในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 5.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 5.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถเข้าใจการออกเสียงสระ เออ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่ประสมด้วยสระ เออ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /เจอ/ /เรอ/ /เบอร์/ /เดิน/ /เมิน/ /เขิน/ /เต็ม/ /เกิด/ /เปิด/ /เนย/
2. แบบฝึกหัดการฟัง

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูถามผู้เรียนว่าเสียงสระ เออ ในภาษาไทย ออกเสียงคล้ายสระเสียงใดในภาษาแม่ของผู้เรียน จากนั้นครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงสระ เออ และเสียงสระที่ออกเสียงคล้ายสระ เออ ในภาษาแม่ของผู้เรียน (ซึ่งผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น สระ อา) พร้อมกับออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง
3. ครูออกเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เออ และคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน พร้อมให้ผู้เรียนพูดว่า “ใช่” เมื่อได้ยินเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วย สระ เออ หรือพูดคำว่า “ไม่ใช่” เมื่อได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น

ครู		ผู้เรียน
เรอ	----->	ใช่
รา	----->	ไม่ใช่

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.   เขิน   ขาน

2.   รา   เรอ

3.   เนย   นาย

4.   เดิน   ดาน

5.   จา   เจอ

รวม.....คะแนน

เฉลย

1. เขิน

2. เรอ

3. เนย

4. เดิน

5. เจอ

แบบฝึกที่ 5.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ โดยฝึกจากคำพยางค์เดี่ยวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์ที่ประสมด้วยสระ เออ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /แจอ/ /เรอ/ /เบอ/ /เดอ/ /เมอ/ /เขอ/ /เดอ/ /เกอ/ /เปอ/ /เนอ/
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ เจอเพื่อน เบอโรโทร เดอเล่น เดอน้ำ ยืมเขอ วันเกิด เปอฝา เนอเค็ม
3. บัตรภาพ ได้แก่ เบอโรโทร เดอน้ำ วันเกิด เปอฝา เดอเล่น
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดี่ยวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เออ และคำที่ประสมด้วยสระ อา แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เออ ในคำใดบ้าง เช่น

ครู		ผู้เรียน
เขา มา เจอ เพื่อน	----->	เจอ
ฉัน ไป เดอ เล่น	----->	เดอ

3. ครูให้ผู้เรียนที่ละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่ ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดครูจะตอบว่าไม่มี

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

เจอเพื่อน	เบอร์โทร	เดินเล่น	เติมน้ำ
ยิ้มเขิน	วันเกิด	เปิดฝา	เหยเค็ม

5. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

เบอร์โทร

เติมน้ำ

วันเกิด

เปิดฝา

เดินเล่น

6. ครูชูบัตรภาพทีละภาพ แล้วให้ผู้เรียนที่ละคนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. วันเกิด   2. เติมน้ำ   3. เดินเล่น   4. เปิดฝา   5. เบอร์โทร

แบบฝึกที่ 5.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ

ในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เออ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เออ

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ เจอเพื่อน เบอร์โทร เดินเล่น เต็มน้ำ ยิ้มเขิน วันเกิด เปิดฝา
เนยเค็ม
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
แม่เปิดฝากระบุง
ฉันไปเดินเล่นในสวน
เขานัดเจอเพื่อนที่ห้าง
พนักงานเต็มน้ำเปล่าใส่แก้ว
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 5.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ เออ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

ฉันไปเดินเล่นในสวน -----> 1 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ ออ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

แม่เปิดฝากระป๋อง -----> 1 คำ

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. เขาถูกเพื่อนผู้หญิงบอกรัก จึง.....หน้าแดง
2. ที่บ้านคุณใช้โทรศัพท์.....อะไร
3. พรุ่งนี้เป็นวัน.....ของน้องสาว
4. ผู้สูงอายุควรออกกำลังกายด้วยการ.....
5. ....ประตูลแล้วกรุณาปิดด้วย

เฉลย

1. เขิน   2. เบอริ์   3. เกิด   4. เดิม   5. เปิด

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ เออ

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	เจอ				
2.	เรอ				
3.	เบอร์				
4.	เดิน				
5.	مين				
6.	เขิน				
7.	เต็ม				
8.	เกิด				
9.	เปิด				
10.	เนย				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 6

การออกเสียงสระ ออ

แบบฝึกชุดที่ 6

แบบฝึกทักษะการออกเสียงสระ ออ

ชุดที่ 6.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 6.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 6.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ ในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 6.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 6.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถเข้าใจการออกเสียงสระ ออ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่ประสมด้วยสระ ออ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /คอ/ /รอ/ /สอง/ /นอน/ /ตอ/ /สอบ/ /มอง/ /จง/ ออก/
/บอก/
2. แบบฝึกหัดการฟัง

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูถามผู้เรียนว่าเสียงสระ ออ ในภาษาไทย ออกเสียงคล้ายสระเสียงใดในภาษาแม่ของผู้เรียน จากนั้นครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงสระ ออ และเสียงสระที่ออกเสียงคล้ายสระ ออ ในภาษาแม่ของผู้เรียน (ซึ่งผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น สระ โอ) พร้อมกับออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง
3. ครูออกเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ออ และคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน พร้อมให้ผู้เรียนพูดว่า “ใช่” เมื่อได้ยินเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วย สระ ออ หรือพูดคำว่า “ไม่ใช่” เมื่อได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น

ครู

ผู้เรียน

คอ

----->

ใช่

โค

----->

ไม่ใช่

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.	รอ		โร	
2.	บอก		บอ	
3.	โค		คอ	
4.	มอง		โมอง	
5.	นอน		โนน	
- รวม.....คะแนน

เฉลย

- 1.รอ   2.บอก   3.คอ   4.มอง   5.นอน

แบบฝึกที่ 6.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ โดยฝึกจากคำพยางค์เดียวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ที่ประสมด้วยสระ ออ

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำพยางค์เดียว ได้แก่ /คอ/ /รอ/ /สอง/ /นอน/ /ตอหน/ /สอบ/ /มอง/ /จง/ ออก/ /บอก/
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ลำคอ นอนหลับ รอคอย บตตอหน ข้อสอบ จงโต๊ะ ทางออก บอกกล่าว
3. บัตรภาพ ได้แก่ รอคอย นอนหลับ ทางออก บอกกล่าว ลำคอ
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดียวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ออ และคำที่ประสมด้วยสระ โอ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ออ ในคำใดบ้าง เช่น

ครู		ผู้เรียน
พ่อ รอ ที่ โรงเรียน	----->	พ่อ รอ
เขา ยืน โทรศัพท์ ที่ ทางออก	----->	ออก

3. ครูให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่ ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดครูจะตอบว่าไม่มี

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

ลำคอ	นอนหลับ	รอคอย	บทตอน
ข้อสอบ	จองโต๊ะ	ทางออก	บอกกล่าว

5. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

6. ครูชูบัตรภาพทีละภาพ แล้วให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

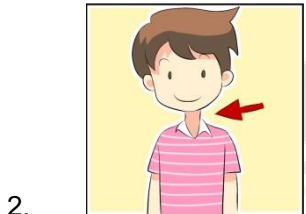
แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. นอนหลับ   2. ลำคอ   3. รอคอย   4. บอกกล่าว   5. ทางออก

แบบฝึกที่ 6.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ ในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ ออ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ออ

สื่อการเรียนรู้การสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ ลำคอ นอนหลับ รอคอย บทตอน ข้อสอบ จองโตะ ทางออก
บอกกล่าว
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
เขาจองโตะอาหารไว้แล้ว
แม่ปวดเมื่อยที่ลำคอ
น้องนอนหลับไปตอนสามทุ่ม
ฉันทำข้อสอบไม่ได้เลย
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 6.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ ออ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

นอนนอนหลับไปตอนสามทุ่ม -----> 3 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ โอ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

เขาจองโต๊ะอาหารไว้สองที่ -----> 1 คำ

ประเมินผล

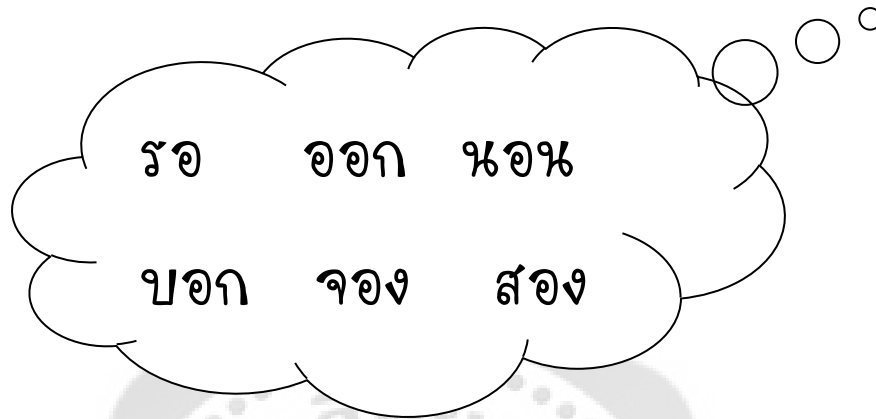
สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. ถ้า.....น้อยจะทำให้ชอบตาคล้ำ
2. เขา.....เพื่อนว่า “วันเสาร์ไม่ว่าง”
3. เขา.....ตัวไปดูละครกับเพื่อน
4. มารยาทในการนัดพบ ไม่ควรให้อีกฝ่าย.....เกิน 15 นาที
5. โรงหนังที่นี่ ประตูดูทาง.....หายากมาก

เฉลย

1. นอน   2. บอก   3. จอง   4. รอ   5. ออก

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก

เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ ออ

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	คอ				
2.	รอ				
3.	สอง				
4.	นอน				
5.	ตอน				
6.	สอบ				
7.	มอง				
8.	จง				
9.	ออก				
10.	บอก				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

แบบฝึกชุดที่ 7

การออกเสียงสระ เอื้อ

แบบฝึกชุดที่ 7

แบบฝึกทักษะการออกเสียงสระ เอื้อ

ชุดที่ 7.1 แบบฝึกทักษะการฟัง

ชุดที่ 7.2 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

ชุดที่ 7.3 แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ในคำที่อยู่ในประโยค

ชุดที่ 7.4 แบบทดสอบการออกเสียง ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้ประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคลทั้งก่อนฝึกและหลังฝึก

แบบฝึกที่ 7.1

แบบฝึกทักษะการฟัง

จุดประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถเข้าใจการออกเสียงสระ เอื้อ ได้อย่างถูกต้อง

เนื้อหา

การฟังเสียงคำพยางค์เดี่ยวที่ประสมด้วยสระ เอื้อ

สื่อการเรียนการสอน

- บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /เรือ/ /เนื้อ/ /เบื้อ/ /เสื่อ/ /เลือก/ /เชือก/ /เผือก/ /เดือน/ /เหนียว/ /เหมือด/
- แบบฝึกหัดการฟัง

กิจกรรมการฝึก

- ครูนำบัตรคำติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง และอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล
- ครูถามผู้เรียนว่าเสียงสระ เอื้อ ในภาษาไทย ออกเสียงคล้ายสระเสียงใดในภาษาแม่ของผู้เรียน จากนั้นครูอธิบายความแตกต่างในการออกเสียงสระ เอื้อ และเสียงสระที่ออกเสียงคล้ายสระ เอื้อ ในภาษาแม่ของผู้เรียน (ซึ่งผู้เรียนชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงเป็น สระ อุ+อา= อัว) พร้อมทั้งออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง
- ครูออกเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เอื้อ และคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน พร้อมให้ผู้เรียนพูดว่า “ใช่” เมื่อได้ยินเสียงคำศัพท์ที่ประสมด้วย สระ เอื้อ หรือพูดคำว่า “ไม่ใช่” เมื่อได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระในภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น

ครู		ผู้เรียน
เรือ	----->	ใช่
รั้ว	----->	ไม่ใช่

4. ครูแจกแบบฝึกหัดการฟังให้ผู้เรียนคนละชุด จากนั้นครูจะออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนวงกลมคำที่ได้ยิน

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัดการฟัง

แบบฝึกหัดการฟัง

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำศัพท์โดยทำเครื่องหมาย รอบคำที่ได้ยินครูอ่านออกเสียง

1.	เรือ	รั้ว
2.	ส้ว	เสื่อ
3.	เหน้อย	หน่วย
4.	เนื้อ	นิ้ว
5.	ลวก	เลือก
- รวม.....คะแนน

เฉลย

1.เรือ	2.เสื่อ	3.เหน้อย	4.เนื้อ	5.เลือก

แบบฝึกที่ 7.2

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ โดยฝึกจากคำพยางค์เดี่ยวและสองพยางค์

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์ที่ประสมด้วยสระ เอื้อ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำพยางค์เดี่ยว ได้แก่ /เรือ/ /เนื้อ/ /เปื้อ/ /เสือ/ /เลือก/ /เชือก/ /เผือก/ /เดือน/ /เหนียว/ /เหม็น/
2. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ เนื้อสัตว์ เปื้อหนาย เสือโคร่ง หัวเผือก เหน็ดเหนียว เหมือนกัน เรือใบ ทุกเดือน
3. บัตรภาพ ได้แก่ เนื้อสัตว์ เสือโคร่ง เหน็ดเหนียว เหมือนกัน เรือใบ
4. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูนำบัตรคำพยางค์เดี่ยวมาติดบนกระดาน และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เอื้อ และคำที่ประสมด้วยสระ อัว แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าได้ยินคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ในคำใดบ้าง เช่น

ครู		ผู้เรียน
เขา เปื้อ เนื้อ อัว	----->	เปื้อ เนื้อ
กลัว เสือ ตัว นั้น	----->	เสือ

3. ครูให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำใดก็ได้ที่ติดไว้บนกระดาน แล้วครูจะชี้คำที่ครูได้ยิน แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าครูได้ยินถูกต้องหรือไม่ ถ้าผู้เรียนออกเสียงผิดครูจะตอบว่าไม่มี

4. ครูนำบัตรคำสองพยางค์มาติดบนกระดานพร้อมอธิบายความหมาย และออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละคำ คำละ 2 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

เนื้อสัตว์

เปื้อนหน่าย

เสือโคร่ง

หัวเผือก

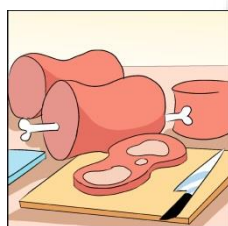
เหน็ดเหนื่อย

เหมือนกัน

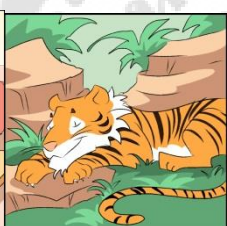
เรือใบ

ทุกเดือน

5. ครูนำบัตรภาพติดไว้บนกระดาน จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังคำละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังนี้

เนื้อสัตว์

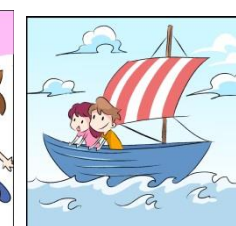
เสือโคร่ง

เหน็ดเหนื่อย

เหมือนกัน

เรือใบ

6. ครูชูบัตรภาพทีละภาพ แล้วให้ผู้เรียนทีละคนออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพนั้น

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัดการออกเสียง

ชื่อ.....นามสกุล.....

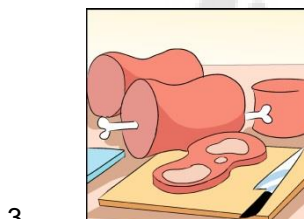
จงออกเสียงคำศัพท์จากรูปต่อไปนี้

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง

เฉลย

1. เรือใบ   2. เสือโคร่ง   3. เนื้อสัตว์   4. เหมือนกัน   5. เหน็ดเหนื่อย

แบบฝึกที่ 7.3

แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ

ในคำที่อยู่ในประโยค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และสามารถออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ในประโยคได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ในประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

เนื้อหา

การฟังและการออกเสียงประโยคที่มีคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ เอื้อ

สื่อการเรียนการสอน

1. บัตรคำสองพยางค์ ได้แก่ เนื้อสัตว์ เป็ดหนาย เสือโคร่ง หัวเผือก เหน็ดเหนียว เหมือนกัน เรือใบ ทุกเดือน
2. บัตรคำที่เป็นประโยค ได้แก่
  - ลูกวางกลั้วเสือโคร่ง
  - ฝาแฝดมีหน้าตาเหมือนกัน
  - หัวหน้าต้องไปต่างประเทศทุกเดือน
  - เพื่อนไม่ชอบกินเนื้อสัตว์
3. แบบฝึกหัด

กิจกรรมการฝึก

1. ครูทบทวนการออกเสียงคำสองพยางค์อีกครั้ง จากแบบฝึกที่ 7.2 โดยครูออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนออกเสียงตามเป็นกลุ่มและรายบุคคล
2. ครูนำบัตรคำที่เป็นประโยคมาติดบนกระดาน พร้อมทั้งอธิบายความหมาย จากนั้นออกเสียงให้ผู้เรียนฟังประโยคละ 2 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม

3. ครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ เอื้อ ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

เพื่อนไม่ชอบกินเนื้อสัตว์ -----> 2 คำ

จากนั้นครูอ่านประโยคให้ผู้เรียนฟังและให้ผู้เรียนแยกคำที่ประสมด้วยสระ อัว ว่ามีกี่คำ

เช่น

ครู

ผู้เรียน

ลูกกวางกล้วยเสื่อโคร่ง -----> 1 คำ

ประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียนของผู้เรียนและการทำแบบฝึกหัด

แบบฝึกหัด

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างให้ถูกต้อง

1. คนอิสลามไม่รับประทาน.....หมู
2. ....หน้าเขาจะไปเรียนต่อที่อังกฤษ
3. ....โครงเป็นสัตว์ป่า
4. ฉันกับพี่ชายมีหน้าตา.....กัน
5. เขา.....มาก เพราะออกกำลังกายเป็นเวลานาน

เฉลย

1. เหนื่อย   2. เดือน   3. เสื่อ   4. เหมือน   5. เหนื่อย

แบบบันทึกผลการทดสอบก่อนฝึก – หลังฝึก
เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ เอื้อ

ชื่อ.....นามสกุล.....

จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ลำดับที่	คำศัพท์	ก่อนฝึก		หลังฝึก	
		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1.	เรือ				
2.	เนื้อ				
3.	เปื้อ				
4.	เสื่อ				
5.	เลือก				
6.	เชือก				
7.	เผือก				
8.	เดือน				
9.	เหน้อย				
10.	เหมื่อน				

ก่อนฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

หลังฝึกอ่านออกเสียงถูกต้อง.....คำ

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

ภาคผนวก ข
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/ 4593

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

31 ตุลาคม 2556

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่ข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนภาษาภาษา

เนื่องด้วย นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น” โดยมี อาจารย์ ดร.วิชชุกร ทองหล่อ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อใช้แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น กับนักเรียนระดับกลาง จำนวน 10 คน จำนวน 1 ห้องเรียน ในระหว่างเดือนธันวาคม 2556 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2557

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-514-2974

ที่ ศธ 0519.12/4590

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

31 ตุลาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร

เนื่องด้วย นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกการออกเสียง
พยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น” โดยมี อาจารย์ ดร.วิษุกร ทองหล่อ เป็นอาจารย์
ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบฝึก

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-514-2974

ที่ ศธ 0519.12/4591

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

31 ตุลาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร

เนื่องด้วย นางสาวเอกนรี แรงสูงเนิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกการออกเสียง
พยัญชนะต้นเดียวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น” โดยมี อาจารย์ ดร.วิชุกร ทองหล่อ เป็นอาจารย์
ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบฝึก

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสาวเอกนรี แรงสูงเนิน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-514-2974

ที่ ศธ 0519.12/ 4599

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

31 ตุลาคม 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์อรพรรณ ศรีชัยนันท์

เนื่องด้วย นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบฝึกการออกเสียง
พยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น” โดยมี อาจารย์ ดร.วิชชกร ทองหล่อ เป็นอาจารย์
ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบฝึก

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-514-2974

ภาคผนวก ค
แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกจากผู้เชี่ยวชาญ

การประเมินคุณภาพแบบฝึก

เรื่องการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

โปรดใส่เครื่องหมาย ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับการประเมินดังนี้

5 = ดีมาก   4 = ดี   3 = ปานกลาง   2 = พอใช้   1 = ปรับปรุง

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก	✓				
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม	✓				
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ	✓				
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
	1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓				
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก - ง่ายของแบบฝึก	✓				
	2.3 ระดับความยาก - ง่ายของคำศัพท์	✓				
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง		✓			
	2.5 การประเมินก่อนฝึก - หลังฝึกการออกเสียงมีความเหมาะสม		✓			
	รวมคะแนน	40	8			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ วิมลศิริ เป็ญกุล ผู้ประเมิน

(วิมลศิริ เป็ญกุล)

การประเมินคุณภาพแบบฝึก

เรื่องการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

โปรดใส่เครื่องหมาย ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับการประเมินดังนี้

5 = ดีมาก   4 = ดี   3 = ปานกลาง   2 = พอใช้   1 = ปรับปรุง

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก	✓				
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม	✓				
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ	✓				
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
	1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓				
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก - ง่ายของแบบฝึก	✓				
	2.3 ระดับความยาก - ง่ายของคำศัพท์	✓				
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง	✓				
	2.5 การประเมินก่อนฝึก - หลังฝึกการออกเสียงมีความเหมาะสม	✓				
	รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ได้ใส่เนื้อหาไว้ในเอกสารแล้ว บางรายการเนื้อหา
อาจไม่เห็นด้วยก็ได้ แต่ควรเรียนปรึกษาอาจารย์ผู้ดูแลสารนิพนธ์ด้วย

ลงชื่อ พงษ์ ใสกวี ผู้ประเมิน
(อาจารย์พันธ์ ใสกวี)

การประเมินคุณภาพแบบฝึก

เรื่องการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและสระไทยที่เป็นปัญหาของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น

โปรดใส่เครื่องหมาย ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับการประเมินดังนี้

5 = ดีมาก   4 = ดี   3 = ปานกลาง   2 = พอใช้   1 = ปรับปรุง

ลำดับที่	รายการ	ระดับการประเมิน				
		ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ปรับปรุง
		5	4	3	2	1
1	ด้านรูปเล่ม ภาพ และตัวอักษร					
	1.1 การออกแบบปก		✓			
	1.2 การจัดทำขนาดรูปเล่ม		✓			
	1.3 ความสวยงามและการจัดวางภาพ		✓			
	1.4 ขนาดของตัวอักษร สี เหมาะสมชัดเจน	✓				
1.5 ภาพประกอบมีความสอดคล้องกับคำศัพท์	✓					
2	ด้านเนื้อหา และ ภาษา					
	2.1 เนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
	2.2 ระดับความยาก - ง่ายของแบบฝึก		✓			
	2.3 ระดับความยาก - ง่ายของคำศัพท์		✓			
	2.4 เป็นประโยชน์ต่อการฝึกออกเสียง		✓			
2.5 การประเมินก่อนฝึก - หลังฝึกการออกเสียงมีความเหมาะสม	✓					
	รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม..... ภาควิชาฝึกเป็นงานเป็นตอนดี ระดับความง่าย-ยาก รวมถึงประโยค
จัดอย่างมีประโยชน์ แต่เน้นด้านภาพที่มากกว่าการออกเสียง / อยากให้มีกรอกร้อยเกี่ยวกับท
ดลเสียง อาจจะเป็นรูปของคำเน้นลงในปาก เป็นต้น / รอคัดตัวอย่างครบในเล่มที่นี้
.....เล็กน้อย.....

ลงชื่อ..... อาราม ศิวชัยนันท์ .....ผู้ประเมิน

(นางสาวอาราม ศิวชัยนันท์)

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวเอกนรี แร่งสูงเนิน
วัน เดือน ปีเกิด	8 มกราคม 2529
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	36/1 ซอยพร้อมพงษ์ ถนนประชาสงเคราะห์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูสอนภาษาไทยให้ชาวญี่ปุ่น
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนภาษาภาษาธร อาคารอัมรินทร์-พลาซ่า ชั้น 5 ถนน เพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	มัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนอังกฤษ - ญี่ปุ่น จากโรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ
พ.ศ. 2551	ศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น(เกียรตินิยมอันดับ2) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2557	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ